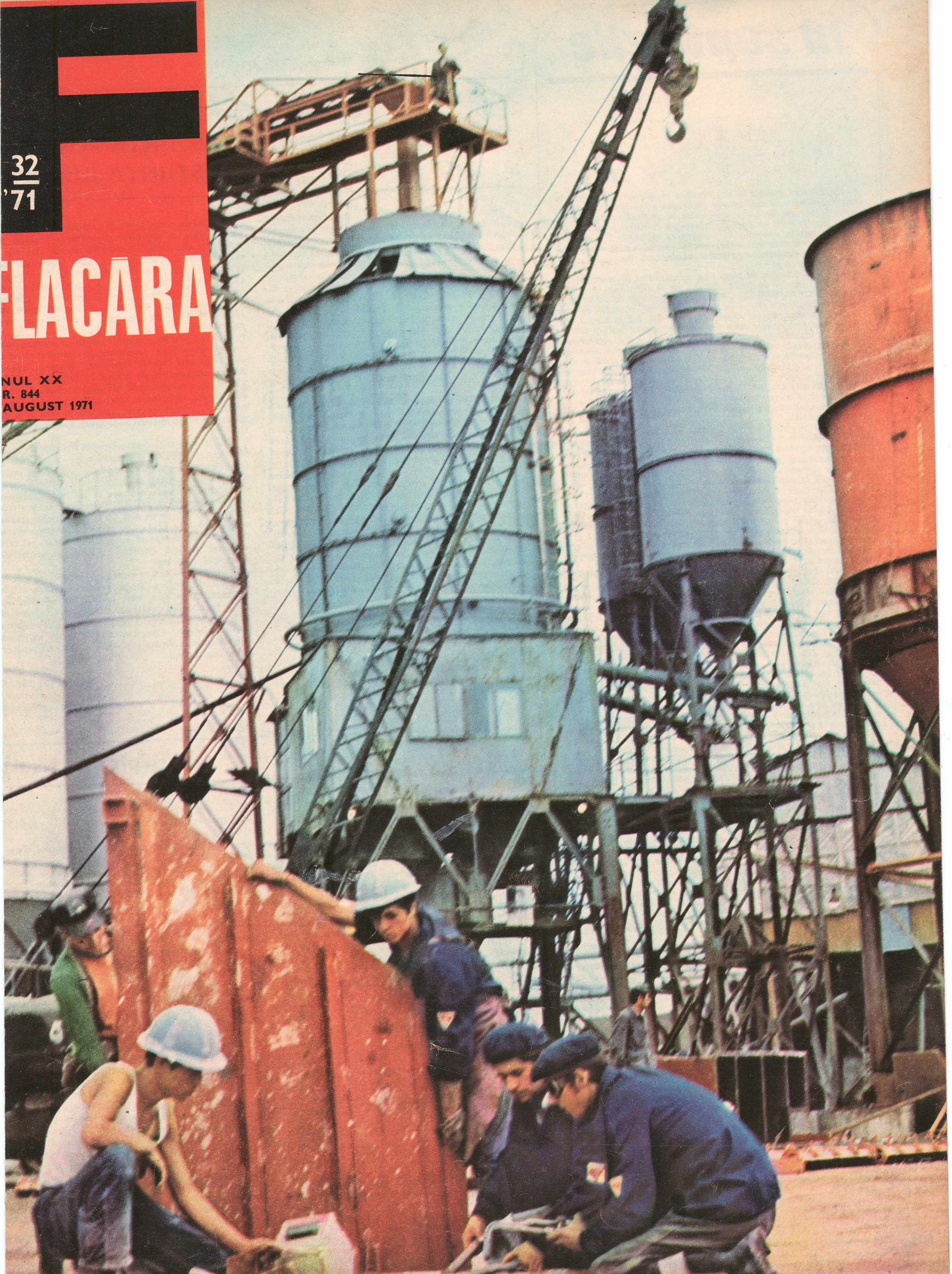
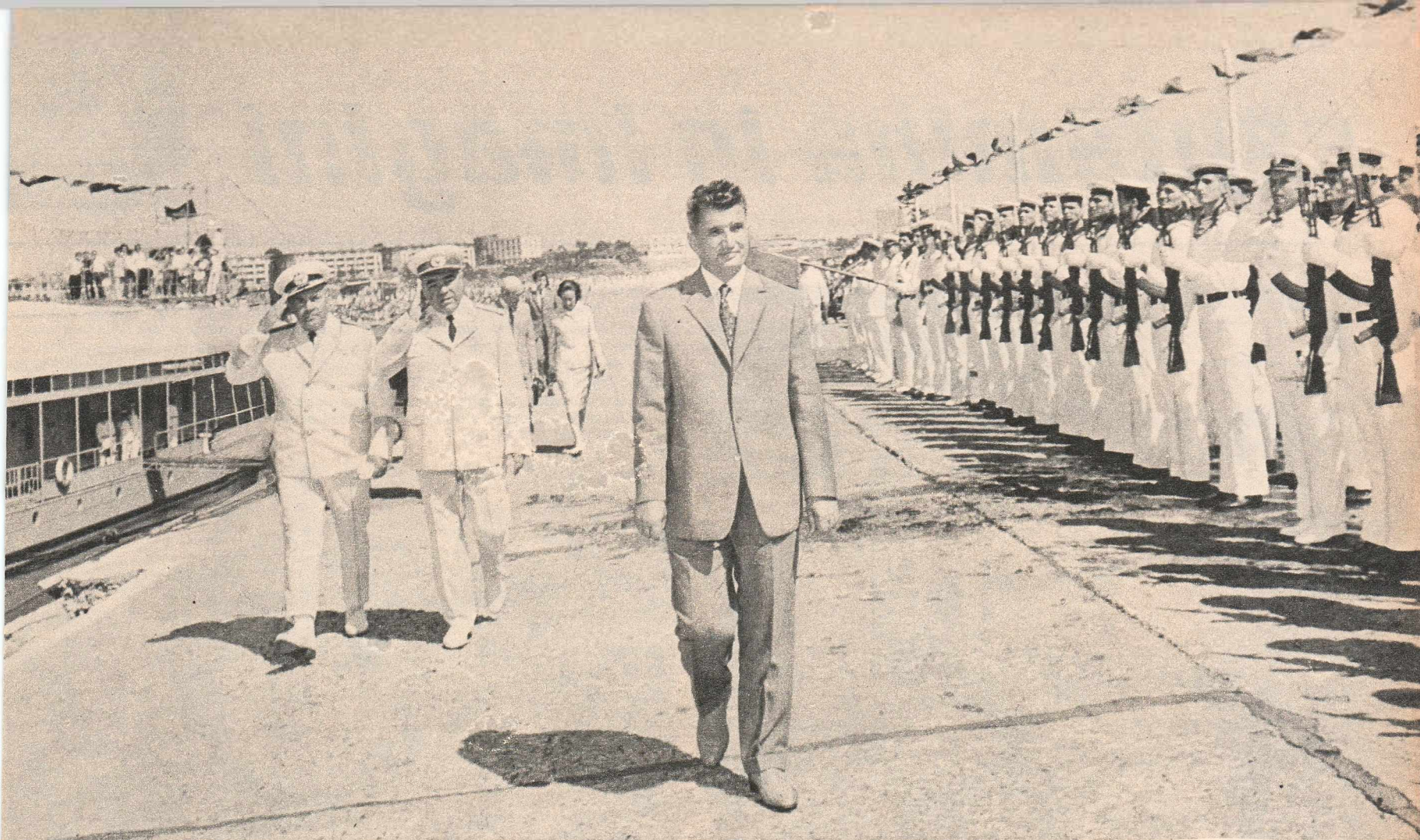

32
71

FLACĂRA

NUL XX
R. 844
AUGUST 1971

Tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, comandantul suprem al forțelor noastre armate, trece în revistă compania de onoare.

FESTIVITĂȚILE CONSACRATE ZILEI MARINEI

Duminică, 1 august, în prezența tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU și a altor conducători de partid și de stat au avut loc, într-o atmosferă sărbătorească, festivitățile consacrate Zilei marinei.

Tradiționala serbare marinărească, ale cărei manifestări centrale s-au desfășurat în cadrul generos al portului Mangalia, a constituit o sărbătoare a întregului nostru popor, care, la fel ca în fiecare an, a adus un fierbinte omagiu activității eroice a marinarilor noștri de pe vasele militare și comerciale, constructorilor de nave și lucrătorilor din porturi, marinarilor noștri aflați în largul mărilor și oceanelor.

O sărbătoare a curajului și bărbăției, o demonstrație de fantezie artistică și virtuozitate sportivă, un nou prilej de a face bilanțul unei activități fructuoase, de a descoperi contururile viitorului într-o totală adeziune pentru procesul dinamic al societății noastre socialiste.

Sărbătoarea din dimineața zilei de 1 august a reafirmat atașamentul fierbinte al marinarilor noștri, al lucrătorilor din porturi și șantiere navale față de Partidul Comunist Român, de patria socialistă, angajamentul lor ferm de a contribui neobosiți, alături de întregul nostru popor, la dezvoltarea multilaterală a României socialiste, la înălțarea ei pe noi trepte ale civilizației și progresului.

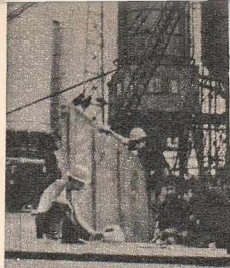

Conducătorii de partid și de stat asistă la serbarea marinărească de la Mangalia.

De pe o platformă plutitoare, pionierii — viitori marinari și constructori de vase — adresează un fierbinte salut conducătorilor partidului și statului nostru.

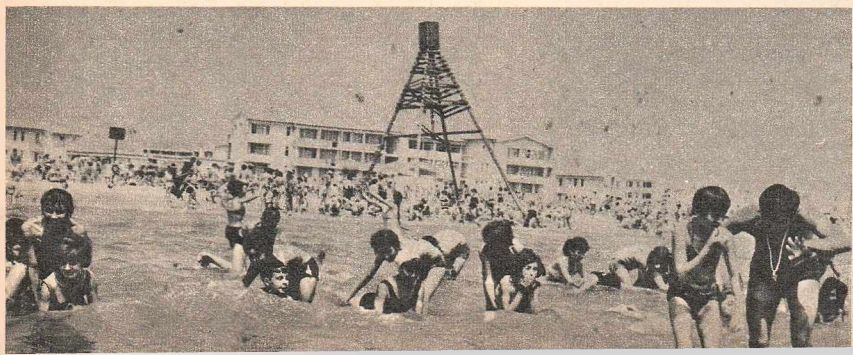
săptămîna în imagini

universitățile de vară ale studenților

Zeci de mii de tineri din institutele de învățămînt superior efectuează practica de vară în unități productive din industrie, agricultură și pe șantiere de construcție din întreaga țară. Dintre aceștia, peste 13 000 lucrează în 164 uzine bucureștene, unde contribuie direct la executarea diferitelor faze ale proceselor tehnologice. Alături de muncitori și tehnicieni, studenții institutelor de construcții și politehnic au elaborat, de pildă, șarje de oțel, au efectuat încercările mecanice necesare controlului tehnic. Subliniem, de asemenea, largul ecou pe care l-a avut în rîndul tineretului studios din țara noastră recentă chemare adresată tuturor studenților țării de către brigada de muncă patriotică a studenților activiști participanți la tabăra de instruire organizată de UASR la Izvorul Mureșului. Mii de tineri aflați în practică sau în vacanță, în tabere de odihnă, în orașe și sate au răspuns într-un singur glas prezent, exprimîndu-și plener atașamentul nemărginit față de cauza partidului nostru, dorința lor fermă de a participa cu abnegație și însuflețire la acțiunile de muncă patriotică.

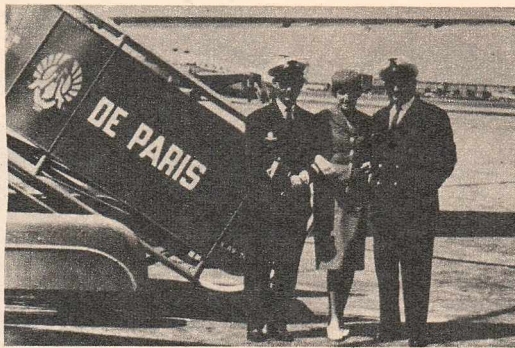
Fotografia noastră înfățișează un grup de studenți ai Institutului politehnic din Brașov, aflați în practică la uzina «Electroprecizia» din Săcele.

În aceste zile UCECOM-ul ne invită la prezentarea rezultatelor concursului de creație «Vacanța '72». Numeroși participanți ai acestei ediții s-au impus prin fantezia, noutatea și funcționalitatea produselor prezentate. Între aceștia: cooperativele de artă populară din Brașov «Arta» (premiul I), «Arta aplicată» din București (premiul II) și «Unirea meșteșugarilor» din Curtea de Argeș (premiul III). În ceea ce ne privește, vom aștepta cu nerăbdare contractările din toamnă pentru a vedea în ce măsură merceologii vor înțelege să lupte cu inerția unor gusturi învechite. Nu de alta, dar dorim cu toții ca magazinele de specialitate să pună în vânzare cît mai curînd aceste produse care îmbină cu incontestabil bun-gust tradiția noastră națională cu cerințele omului societății moderne.

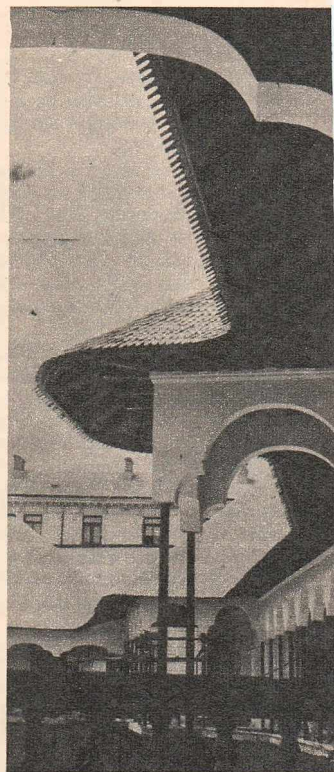
A reîndscut vestitul Han al lui Manuc. Inaugurarea lui a avut loc acum cîteva zile. Restaurat cu multă exactitate, Hanul lui Manuc are darul să ne dezvăluie cadrul unei epoci de mult dispărute. Ce cuprinde azi hanul? Un hotel cu 21 de camere și mai multe apartamente, un restaurant, o grădină de vară, o originală sală de recepție — totul mobilat în stilul vremii. În jurul faimoasei clădiri: tot felul de prăvălii cu articole de artizanat, mici magazine alimentare, ateliere, ca pe vremea bătrînului Manuc.

un record: 7 000 000 km de zbor

Șapte milioane de kilometri. Adică de aproape 17 ori drumul de la pămînt la lună; sau: de 175 de ori ocolul pămîntului pe la Ecuator. Atîta a zburat cu avionul din 1955 și pînă azi însoțitoarea de bord Elena Huțan din serviciul TAROM-ului. Este vorba, așa cum sîntem informați, de un adevărat record. Nu numai în ceea ce ne privește, ci și pe plan european. Nici o însoțitoare de bord de pe continentul nostru n-a acumulat pînă acum, zburînd, un număr atît de mare de kilometri.

După calculele specialiștilor de la TAROM, cei 7 000 000 de km parcurși de Elena Huțan reprezintă 16 000 de ore de zbor, adică doi ani, zi și noapte, petrecuți fără întrerupere în văzduh.

vacanță, odihnă, dar nu numai atît...

În calendarul bucuriilor vacanței de vară a elevilor noștri se înscriu numeroase tabere la munte și la mare.

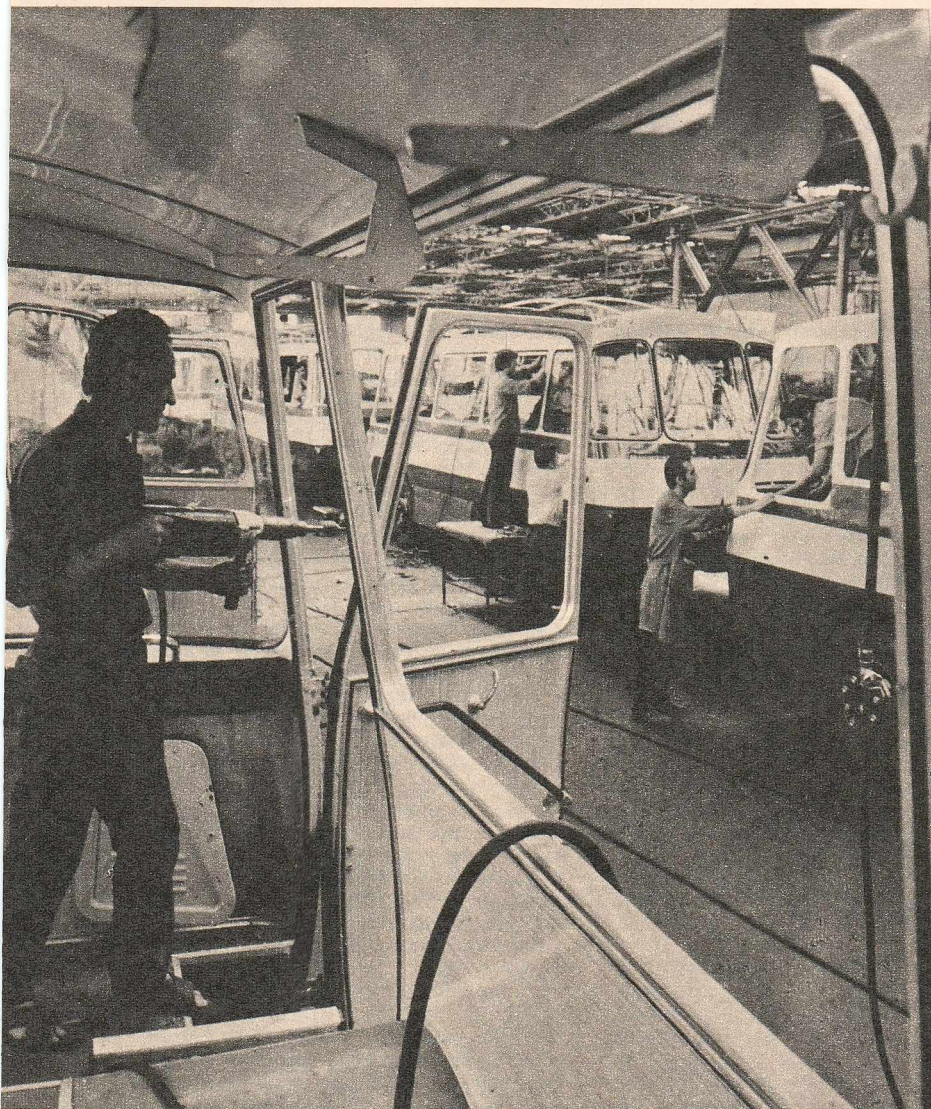
La Săliște-Sibiu petrec frumoase zile de odihnă și recreare pionierii cu înclinații în domeniul activităților tehnico-aplicative ai aéro și rachetodelismului, iar la Cozia au poposit cîștigătorii concursului «Mintehnicus». De asemenea, în împrejurimile Branului și în stațiunea maritimă Năvodari se află cîștigătorii concursului de creație literară al elevilor din școlile generale, premiții recentelor expoziții de artă plastică și fotografii artistice, precum și cei care s-au situat pe primele locuri la ediția 1971 a Festivalului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor.

Vechea cetate de scaun a Tîrgoviștei cunoaște prefaceri uriașe, demne de epoca noastră socialistă. Obiective industriale de primă însemnătate vor schimba din temelii harta municipiului. Constituiți în Șantier național, 1 100 de tineri brigadieri, parte integrantă a constructorilor, participă cu dragoste și entuziasm la această veritabilă școală a muncii, înscriindu-și numele pe temeliiile noilor cetăți din oțeluri și beton.

Fotografie de Eugen IAROVICI

Prezentarea artistică:
V. OLAC

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Științei 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 41 12. Of. 33. Telefon 17.60.10—int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Științei».

◀ Anul acesta uzina «Autobuzul» din Capitală urmează să producă mii de mașini utilitare din care o parte vor fi destinate exportului. În cinstea zilei de 23 August, colectivul acestei unități s-a angajat încă de la începutul anului să realizeze o producție globală de 12 000 000 lei. Pînă la data de 3 august acest angajament a fost depășit cu 2 000 000 lei.

Timpu frumos din această vară creează condiții favorabile pentru legumicultură, astfel că o atenție deosebită va fi acordată culturilor succesive de legume care vor permite ca pînă la toamnă să se obțină încă o recoltă de pe terenurile agricole eliberate. Paralel cu această acțiune se desfășoară o vie activitate pentru asigurarea unui ritm susținut în producțiile de seră. Un exemplu în acest sens îl puteți vedea și în imaginea noastră realizată la Complexul intercooperatist de sere din Brăila.

teze și paranteze

de Aurel BARANGA

O lecție

Fiindcă navigam sub zodia lui, se cuvine să zăbovim și asupra moștenirii sale teatrale. Pionier și deschizător de drumuri în arta dramaturgiei, Alecsandri începe cu proba cea mai grea, a comediei. O analiză superficială ne arată că celebrele sale «cînticele comice» sînt simple împrumuturi, localizări naive ale altor modele străine fără geniu. Concluzie grăbită și vinovată. E adevărat că majoritatea comediilor lui Alecsandri pot fi identificate în vodeluri franțuzești, similare. Dar o confruntare atentă a textelor relevă niște surprize stupefiante. Din modelele sale lipsite de glorie, Alecsandri nu păstrează decît schelăria faptică, anecdotica elementară. Dar care dramaturg n-a folosit procedeul, împins uneori mult mai departe decît și-a îngăduit-o «bardul de la Mircești»? «Avarul» poate fi regăsit în «Căldărușa» lui Plaut iar Hamlet are nenumărați omologi anteriori. Acolo unde se vede însă plenar geniul lui Alecsandri este în felul cum și-a tratat modelele, îndepărtîndu-se de ele nu dintr-o vanitoasă originalitate, ci dintr-un principiu etic și politic urmărit cu un scrupol exemplar. «Cînticelele comice» nu sînt nici simple localizări, exerciții ale unui artizanat elementar ci, prin încărcătura de idei și prin pictura de moravuri pe care a realizat-o în comediile sale, niște opere de o profundă și plenară actualitate. «Chirițele» lui sau «lașii în carnaval» sînt lucrări ce nu plătesc tribut nici unui model mediocru sau de stimă, într-atît autorul lor a știut să se îndepărteze de tirania schemei reeditate și să picteze caractere locale, vii, autentice, convingătoare, denunțate cu arma satirei pedepsitoare. Poetul patriot a simțit că rămîne dator societății lui, dacă nu-i arată cu lupa măritoare a artei relele, păcatele, năravurile, infirmitățile morale. Asprimea rechizitoriului pendulează între zîmbetul amabil și hohotul de rîs, sarcastic și necruțător. Poetul «Lăcrimioarelor», de o sensibilitate feciorelnică, știa să fie sever. Numai cine își iubește cu adevărat lumea ia asupra sa sarcina, de atîtea ori dificilă și totdeauna riscantă, de a o critica aspru. Dincolo de o asemenea atitudine de un civism obligatoriu, începe indiferența. Alecsandri ne-a lăsat, și prin teatrul său, un exemplu generator de vocații de o înaltă demnitate cetățenească, o ilustră lecție testamentară.

OPTIMIZAREA CORELAȚIEI DINTRE FONDUL DE ACUMULARE ȘI FONDUL DE CONSUM - PROBLEMA CARDINALĂ A REPRODUȚIEI SOCIALISTE

de conf. dr. Costache SANDU

Retrospectiva anilor edificării socialiste în țara noastră își găsește o rezonanță profundă și elocventă în limbajul lapidar, dar semnificativ, al cifrelor și faptelor. La sfârșitul anului 1970 potențialul industrial al țării a fost de 17 ori mai mare decât cel existent în anul 1938. În aceeași perioadă ponderea industriei în crearea venitului național a crescut de la 30,8% la circa 60%; populația agrară mai reprezintă o pondere de 49% față de 80%.

Realizările obținute în propășirea economică și socială a țării sînt rodul muncii întregului popor, al politicii economice, științifice și realiste elaborate de Partidul Comunist Român. În centrul activității sale programatice, partidul nostru a pus politica fermă, consecventă de industrializare socialistă, axul generic al progresului, edificării unei economii moderne, dinamice și competitive, ridicării gradului de civilizație și bunăstare a poporului, asigurării independenței și suveranității naționale.

Privită ca un proces unitar și de perspectivă, industrializarea socialistă este înscrisă ca obiectiv central și în noua etapă de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate.

Soluționarea multiplelor și complexelor probleme legate de sporirea puterii economice a țării, modernizarea structurii economiei naționale, accelerarea procesului de apropiere de nivelul țărilor dezvoltate din punct de vedere economic, creșterea gradului de civilizație și bunăstare a națiunii noastre necesită eforturi susținute din partea întregului popor și impun ca un imperativ major o repartizare fundamentată a venitului național în fond de acumulare și fond de consum.

Corelația dintre fondul de acumulare și cel de consum reprezintă o parte componentă, esențială, a sistemului unitar, integrat, al proporțiilor economice, care caracterizează ansamblul procesului de reproducție socialistă lărgite. De aceea, *optimizarea corelației dintre ele, problemă cardinală a reproducției lărgite, are o importanță semnificativă atât pe planul teoriei, cât și pe cel al practicii sociale.* Ea vizează atât economia națională în ansamblul ei, cât și părțile constitutive ale sistemului economic unitar.

Repartiția venitului național în fond de acumulare și fond de consum pune în față prezentul și viitorul națiunii, perspectiva dezvoltării ei. În acest context, determinarea mărimii acestor două fonduri nu este o simplă operație de calcul ci are, în esență, un profund caracter politic, exprimînd într-o formă generalizată imbinarea intereselor personale cu cele obștești. Iată de ce, în expunerea făcută la Consfătuirea de lucru a activului de partid din domeniul ideologiei și al activității politice și cultural-educative, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** sublinia ca o problemă de stringență actualitate, care să stea în atenția cercetării economice, *studierea «raportului între fondul de consum și cel de acumulare»,* care prezintă importanță practică și teoretică deosebită.

Fondul de acumulare este destinat asigurării procesului de reproducție socialistă lărgite și cuprinde fondul pentru lărgirea producției (partea principală a fondului de acumulare), fondul pentru construcții de interes social-cultural și fondul de rezervă și asigurare. *Fondul de consum este destinat satisfacerii necesităților materiale și culturale ale întregii societăți pe ansamblul ei, precum și ale fiecărui membru în parte.* Luîndu-se în considerație caracterul și utilizarea acestuia, fondul de consum se împarte în fond de consum individual și fond de consum social. Primul este repartizat membrilor societății după cantitatea și calitatea muncii depuse în producția socială; al doilea este destinat satisfacerii unor nevoi generale ale membrilor societății și cuprinde fondul pentru acțiuni social-culturale, fondul de asistență socială, fondul administrației de stat și altele.

În teoria și practica economică actuală deseori se identifică noțiunile de fond de acumulare și fond de consum cu însăși acumularea, respectiv consumul. Printr-o astfel de optică, se voalează importanța creșterii eficienței economice a utilizării fondului de acumulare și a fondului de consum, problemă actuală de mare însemnătate pentru accelerarea procesului de reproducție socialistă lărgită. *Fondul de acumulare și fondul*

de consum sînt rezultatul repartiției finale a venitului național. În schimb, acumularea și consumul reprezintă însăși cheltuirea efectivă a acestor fonduri și în care, desigur, importanța prezintă nu numai mărimea lor absolută dar și eficiența utilizării acestora. În acest context, este evident și faptul că consumul individual nu se poate reduce doar la cheltuirea fondului de consum individual, deoarece o parte din fondul de consum social este destinată retribuirii lucrătorilor din sfera neproductivă, precum și acoperirii altor nevoi ale membrilor societății în calitatea lor de indivizi, ca de pildă burse, alocații de stat pentru copii etc. ce sînt folosite îndeosebi pentru consum individual.

Printr-o astfel de viziune este evident faptul că *practic raportul optim se stabilește între fondul de acumulare și cel de consum și nu între acumularea și consum.* În acest context, o problemă care se ridică este legată de precizarea criteriului economic sintetic de optimizare. În literatura economică, în acest sens, au apărut o serie de opinii valoroase. Unii economiști consideră că la stabilirea acestor două fonduri să fie folosit drept criteriu economic maximizarea venitului național; alții, fie maximizarea fondului de consum în ultimul an al orizontului de timp (perioadă previzionată), fie pe întregul orizont de timp. Deci, în practica economică se ridică problema: *care criteriu trebuie utilizat pentru a răspunde mai deplin sarcinii optimizării corelației dintre fondul de acumulare și fondul de consum?*

După opinia noastră, criteriul economic folosit trebuie să exprime nemijlocit și semnificativ legătura organică dintre producție și scopul ei, răspunzînd, în consecință, următoarelor cerințe: pe de o parte, să asigure aprecierea potențialului economic al țării, iar pe de altă parte, să reliefeze mărimea extremală, de vîrf a venitului național, baza materială a asigurării creșterii nivelului de trai și a accelerării dezvoltării economice. De aceea, după părerea noastră, *un astfel de criteriu economic de optimizare îl poate îndeplini mărimea fondului de consum pe întregul orizont de timp,* avîndu-se în vedere nivelul, structura, ponderea și dinamica lui în venitul național. Numai astfel se poate asigura un consum ridicat în fiecare an al orizontului de timp, răspunzînd astfel scopului producției socialiste. S-ar putea ridica obiecția că am împărtășit o concepție consumeristă. Dar faptele resping o astfel de interpretare deoarece însăși maximizarea fondului de consum pe o anumită perioadă de timp este determinată de asigurarea unei rate a acumulării corespunzătoare. Calculele economice atestă faptul că creșterea ratei acumulării — deși duce la micșorarea părții destinate lărgirii consumului în perioada curentă — determină o sporire însemnată a consumului în perioada următoare. În schimb, scăderea ratei acumulării, deși duce la o creștere a consumului în perioada curentă, în perioada următoare duce la încetinirea ritmului de dezvoltare economică și, implicit, a consumului. Astfel, din calcule fundamentate pe situația concretă din țara noastră rezultă că menținerea și în viitor a unei rate a acumulării înalte, de 30%, se va concretiza în sporirea fondului de consum, în următorii 10 ani, cu circa 50 miliarde lei mai mare decât în cazul reducerii ratei acumulării la 20%.

Plecînd de la acest criteriu economic sintetic, *la stabilirea variantei optime trebuie respectate anumite corelații ce există între venitul național, fondul de acumulare și fondul de consum,* a căror evoluție este condiționată de preponderența factorilor intensivi sau extensivi ai dezvoltării, de multitudinea și complexitatea influențelor lor reciproce asupra mărimii venitului național. În consecință, corelația dintre fondul de acumulare și cel de consum trebuie privită nu în mod static, ci în dinamica ei, oglîndînd situația concretă dintr-o anumită etapă de dezvoltare economică și socială.

În ansamblul acestor legături de interdependență între cele două fonduri, componente ale venitului național, rolul hotărîtor aparține fondului de acumulare și în principal părții destinate acumulărilor productive, aceasta fiind o expresie generalizatoare a manifestării rolului determinant al producției în raport cu consumul.

De aceea, în practica socială *problema care se ridică este de a stabili rata optimă a acumulării,* prin luarea în considerație a posibilităților economice și a necesităților specifice ale perioadei date. *Determinarea raportului optim dintre ele presupune și necesitatea creșterea în ritm rapid a venitului național și pe această bază creșterea fondului de consum și sporirea volumului acumulărilor necesare accelerării ritmului reproducției socialiste lărgite.*

Într-o anumită perioadă de timp, dezvoltarea economică necesită un ritm de creștere a fondului de acumulare mai rapid decât al venitului național și, în consecință, un ritm de creștere mai scăzut al fondului de consum în comparație cu cel al venitului național. *Dar soluția optimă pentru dinamica acestor trei indicatori sintetici, în perspectiva dezvoltării economice, se reflectă în asigurarea unui ritm egal al acestora.* În această optică, devine o necesitate inexorabilă ca în prima perioadă a construcției socialiste în vederea lichidării disproporțiilor în economie, a făuririi bazei tehnico-materiale a socialismului să se aloce fonduri de investiții însemnate, asigurate pe baza stabilirii unei rate înalte a acumulării. Țările dezvoltate din punct de vedere economic pot folosi o rată mai scăzută a acumulării. Acest lucru este posibil deoarece volumul absolut ridicat al venitului național permite sporirea absolută a volumului acumulărilor. În același timp, o țară cu o industrie puternică se caracterizează și printr-o eficiență economică ridicată, ceea ce permite obținerea unui volum mai mare de venit național.

În condițiile unei țări în care apare în mod necesar lichidarea decalajului economic trebuie să se folosească o rată înaltă a acumulării. Aceasta, cu atât mai mult, cu cât înseși țările dezvoltate din punct de vedere economic, pentru a ține pasul cu exigențele revoluției tehnico-științifice contemporane, sînt nevoite să finanțeze ample programe de investiții. Datele atestă aceste realități. În state dezvoltate din punct de vedere economic ponderea fondului de acumulare în venitul național sau a investițiilor în produsul intern brut este ridicată. De exemplu, în perioada 1960-1968, în U.R.S.S., ponderea fondului de acumulare în venitul național a fost de 26-27%, și pînă la 25% în R.D. Germană. În anul 1969 ponderea investițiilor în produsul național brut a fost de 35% în Japonia, de 25% în Franța, și de 24% în R.F. a Germaniei.

Desigur, la stabilirea mărimii ratei acumulării se are în vedere și *eficiența acumulărilor productive,* care se exprimă prin raportul dintre sporul de venit național dintr-o anumită perioadă și acumularea realizată în perioada precedentă. Creșterea eficienței acumulărilor productive asigură o creștere a producției sociale și a venitului național fără investiții suplimentare, în condițiile unei rate constante sau chiar mai mici a acumulării. Astfel, prin calcule rezultă că într-o perioadă de 10 ani, prin menținerea unei rate constante a acumulării, de pildă, 20% și a unei eficiențe a acumulării de 0,4, fondul de consum poate crește de la 80 la 172,7. De aceea, partidul nostru pune accent tot mai mare pe creșterea eficienței muncii sociale în toate domeniile de activitate.

În țara noastră, întreaga națiune face eforturi susținute pentru accelerarea ritmului dezvoltării și perfecționării forțelor de producție, pentru ridicarea gradului de civilizație și bunăstare a poporului. Corespunzător acestor imperative majore, între anii 1966 și 1970 rata acumulării a fost, în medie, de 30,3%. Amplitudinea și complexitatea sarcinilor economice și sociale ale făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate impun, ca o opțiune fundamentală, menținerea în continuare a unei rate înalte a acumulării de 31-32%, în perioada actualului plan cincinal.

Împărțirea optimă a venitului național în fond de acumulare și fond de consum, parte integrantă a politicii economice a Partidului Comunist Român, permite astfel un ritm susținut reproducției socialiste lărgite, asigurarea unui nivel crescînd de bunăstare și civilizație, plasarea României socialiste pe un loc fruntaș în ierarhia economică mondială.

ÎN SPIRITUL EXIGENȚEI PARTINICE

După încheierea activității din prima jumătate a acestui an, în toată țara se desfășoară adunări generale ale salariaților — manifestare pleneră a creșterii și adâncirii democratismului socialist în viața noastră economică și socială. Dezbaterile care au loc în aceste zile constituie o profundă și responsabilă analiză a măsurilor pentru îndeplinirea planului și a angajamentelor pe 1971, precum și a prevederilor de plan pentru anul viitor.

Adunările generale ale salariaților pot fi considerate drept statornicire a unei tradiții de afirmare a conștiinței socialiste a oamenilor muncii, de participare nemijlocită a tuturor salariaților la conducerea întreprinderii unde lucrează. Acumulând experiența anului trecut, adunările generale au câștigat, în această perioadă, un spor substanțial de combativitate revoluționară, fiind călăuzite de idei prețioase și teze, care se desprind, cu claritate, din programul elaborat de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU pentru perfecționarea activității politico-ideologice și cultural-educative.

Propunerile, critica deschisă, în spiritul exigenței partinice, analiza serioasă, matură, au drept scop și rezultat contribuția fiecărei întreprinderi la dezvoltarea economiei naționale. O revitalizare a întregii activități, prin marea capacitate a comuniștilor de a transforma în fapte vocația unui întreg popor și, totodată, un nou prilej pentru a cinsti prin muncă susținută, prin suplimentarea angajamentelor luate, apropiata sărbătoare națională a României, ziua de 23 August.

Pentru cine s-a familiarizat cît de cît cu peisajul marilor șantiere, inițialele I.A.M.C. nu cuprind nici un mister. După ce constructorii au coborît schelele de pe clădirile înălțate, după ce montorii au

Maistrul Vasile Stana: «De ce să aștepte C.T.C.-ul un morman de piese defecte de la sculărie?»

«...folosirea mai bună a forțelor proprii de cercetare, tehnice și muncitorești...» — necesitate pe care o sublinia recent tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, vorbind despre o anumită concepție dăunătoare, conform căreia tot ce este străin este mai bun.

Sub semnul indicațiilor clarvăzătoare ale secretarului general al partidului nostru, săptămîna trecută a avut loc adunarea generală a salariaților de la întreprinderea aparate de măsură și control. În perioada premergătoare adunării, fiecare salariat al I.A.M.C. s-a pregătit pentru o profundă trecere în revistă a rezervelor încă nevalorificate, a potențialului uman și material, care poate fi mai eficient folosit pentru dezvoltarea și perfecționarea profilului activității colective. Și cu acest prilej reporterul a luat act, o dată mai mult, de ceea ce înseamnă, cu adevărat, spiritul muncitoresc: participanții la dezbateri au spus răspicat, fără întorsături de frază, tot ceea ce au socotit că este de natură să împingă lucrurile înainte, să împiedice pe viitor desfășurarea armonioasă a activității lor. Planul pe semestrul I al acestui an a fost îndeplinit și chiar depășit la unii indicatori de bază. Dar, așa cum a reamintit ing. Antonescu Nedelcu — președintele Comitetului de direcție — planul anului viitor va spori substanțial. Numai într-un singur trimestru valogrea producției va fi aproape similară cu cea din întregul an 1967. Desigur, angajamentele colectivului întreprinderii se vor îndeplini, ba vor fi chiar depășite. Dar, pentru ca eforturile să nu se mai concentreze la sfîrșitul

Ing. Dinu Săndulescu: «Prea ușor se acordă transferul unor... plimbăreți, care sub diferite pretexte își schimbă locul de muncă uitînd că au obligații morale față de întreprinderea noastră...»

Radu P. Gheorghe, șef de brigadă — atelierul de lăcătușărie: «Pentru ca să nu ne mai concentrăm eforturile la sfîrșitul fiecărei luni și al fiecărui trimestru, este necesară o mai bună colaborare între ateliere și maiștri.»

fiecărei luni, al fiecărui trimestru, sînt necesare măsuri care depind atît de forțele proprii ale întreprinderii, cît și de ajutorul colaboratorilor dinafară.

Maistrul Vasile Stana, de la atelierul de asamblare, a spus că nu se împacă (și pe bună dreptate!) cu modul cum se desfășoară organizarea aprovizionării și controlul tehnic de calitate: «Cînd nu te aștepti descoperi că s-a terminat ba vopsea, ba sîrma de bobinat sau carbidul, ca și cum s-ar lucra meșteșugărește, fără nici o perspectivă de plan.»

Si apoi C.T.C.-ul de ce așteaptă oare să se adune zeci de piese defecte și nu intervine la strungărie îndată după semnalarea primei neglijențe?»

Radu P. Gheorghe, șef de brigadă la atelierul de lăcătușărie, a spus răspicat că e nevoie de o mai bună colaborare între ateliere și maiștri. Valeria Vasile, lăcătuș la secția de asamblare, a remarcat că trebuie să se ia o atitudine fermă față de cei care întîrzie la lucru, aceștia făcîndu-și, nestingheriți, un obicei din această indisciplină.

În vecinătatea întreprinderii este situat un șantier în plină dezvoltare care va asigura crearea unui spațiu suplimentar pentru noi activități. Din păcate, ritmul șantierului nu prea merge «pe roate». Pe de o parte, din cauza atacării cu întîrziere a obiectivelor. Pe de altă parte, fiindcă Ministerul Industriei Chimice — în subordinea căruia se află întreprinderea — încă nu și-a stabilit definitiv toate intențiile de perspectivă. Bunăoară așa este cazul cu

panourile de automatizare. A fost vorba la un moment dat că I.A.M.C. nu va mai realiza astfel de panouri. Drept care, pentru aceste pretențioase produse nu s-a afectat un spațiu corespunzător, în noua construcție. Și după cum arăta, cu îndreptățită nemulțumire, maistrul Mihai Poenaru, pentru cantitatea și calitatea panourilor de automatizare spațiul actual este insuficient și impropriu.

Ceea ce aduce după sine desfășurarea în continuare a unor activități în condiții necorespunzătoare. Printre cei care au de suferit se numără și atelierul de vopsitorie, cum semnală maistrul Gh. Bălăceanu. Numeroși vorbitori s-au referit la necesitatea imediată a pregătirii cadrelor care vor executa, în viitorul apropiat,

Ing. Ovidiu Grigoriță: «Pentru noile produse care vor intra în fabricație trebuie să ne gîndim de acum la problema calificării și a ridicării calificării. Deocamdată, școala de calificare este un fel de copil al nimănui.»

noi tipuri pretențioase de aparate pentru măsură și control, începînd cu proiectarea, execuția, montarea și punerea lor în funcțiune la combinatele chimice și la unități cu alt profil tehnologic. («Școala de calificare este încă un fel de copil al nimănui» — observa ing. Ovidiu Grigoriță)

Adunarea generală a salariaților de la I.A.M.C.-Otopeni a demonstrat cu elocvență că fiecare om se simte răspunzător de ceea ce se întîmplă în întreprinderea unde nu primește doar o leafă, ci se simte el însuși stăpîn al acestei zestre economice a țării.

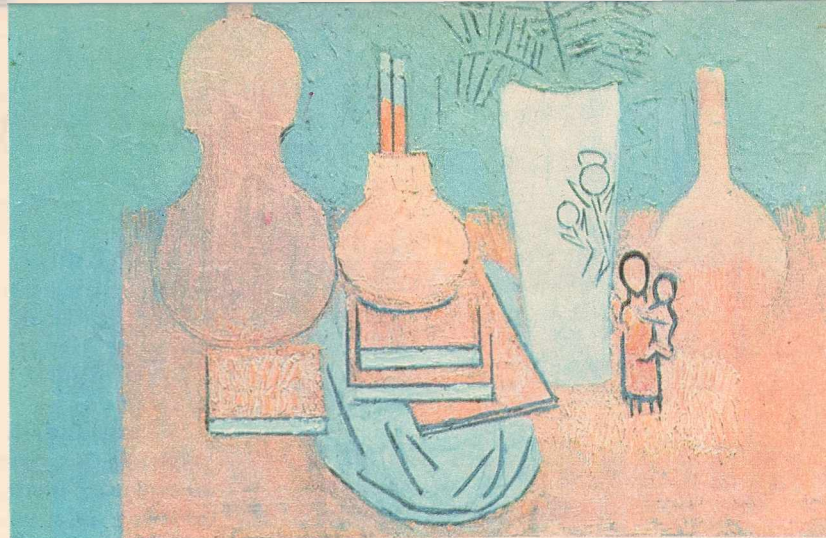
Text V. COSTEA
Fotografii de E. IAROVICI

PICTORII DESPRE ARTA LOR

Interviuri luate
de Sanda FAUR

CONSTANTIN PILIUȚĂ:

„Grivița '33“

ALEXANDRU CIUCURENCU:

„Natură statică“

un semn al pământului

— Am fi dorit, maestre Ciucurencu, să reproducem cealaltă lucrare expusă de dv. — și premiată — la expoziția închinată aniversării partidului, lucrare intitulată «13 Decembrie 1918», dar nu am mai găsit-o în depozite: și-a început desigur călătoria prin marile expoziții ale lumii, dacă nu și-a aflat cumva locul pe vreun perete, luminându-l și încălzindu-l. Dar mă interesează părerea dv.: dincolo de experiența picturală, ce transmite artistul într-o asemenea, e drept, splendidă, «Natură statică»?

— Pictura în genere, și chiar și o natură statică, comunică întotdeauna ceva dacă e realizată cu mijloacele autentice ale picturii. Iar pictura înseamnă culoare și gând. Sau, mai bine zis, un gând în culoare. Și chiar dacă nu e un mesaj literar, descifrabil ca poveste, cel care lucrează, organizând suprafața și punând culoarea, transmite inevitabil un mesaj, fie că acesta este doar o simplă caracteristică a mediului înconjurător, cum se întâmplă într-o natură statică. În această ambianță specifică eu pun neapărat lumina, care la noi e absolut unică, transparentă și colorată, care transfigurează totul în jur și care a dat artei noastre — privește covoarele țărănești, privește arhitectura noastră — o pecete a locului, un semn al pământului și chiar o marcă a vremii. Această culoare și această lumină a locurilor noastre trebuie transmise cu meșteșug și abia de aici începe adevăratul mesaj și adevărata valoare a picturii.

— Considerați deci că valoarea educativă a unui fapt de artă se împlinește numai în prezența unei autentice valori artistice?

— Exact. Eu am fost întotdeauna pentru o pictură în adevăratul sens al cuvântului, care să beneficieze de tot ce s-a câștigat pe parcursul ei ca experiment dar mai ales ca bagaj teoretic de cunoștințe. Toate aceste pasionate dezbateri inițiate de partid în ultima vreme pun cu acuitate și cu imensă dreptate problema utilității sociale a artei, a funcției ei educative. Eu, de pildă, nu am fost niciodată abstracționist; e drept, am înțelegere pentru această formulă, ca pentru tot ce reprezintă un moment al evoluției picturale, dar personal nu pot comunica prin modalitățile abstracte. Pentru simplul fapt că sînt adeptul unei exprimări plastice pe care să o poată înțelege oricine chiar fără dicționar de buzunar și explicații speciale. Asta e menirea artei: să comunice, să circule, să se dăruie. Și nu să o depozităm la noi în atelier și să așteptăm ca viitorul să o înțeleagă și să o prețuiască. Oamenii vor o pictură frumoasă, fac economii și cumpără, vin și la mine în atelier și-mi cer. E și acesta un simptom al nevoii omului de frumos. Cu un pământ dăruit cu atâtea talente, ca al nostru, avem obligația morală să-i restituim arta pe care o merită.

visul, un gest matur

— Am remarcat, ca pe o stare de spirit specială a ambelor dumitale lucrări recent premiate, tovarășe Mihai Rusu, o anume gravitate plină de echilibru. Mă refer atît la «Ginduri pentru viitor» cît și la pictura pe care o reproducem alăturat, «Pregătirea tineretului pentru apărarea patriei», ambele create în cadrul aniversării partidului. Visul nu e văzut ca un joc interior sprintar, juvenil, ci ca un gest matur, responsabil; și chiar o temă care presupune o dinamică vie, cum e tema celei de-a două lucrări, e notată de dumneata cu un fel de calm solemn, statuar.

— Da, există o anumită gravitate în ultimele mele lucrări, o gravitate pe care eu am dorit-o plină de poezie, de echilibru, de forță. M-a interesat acest aspect al conștiinței tinere de la noi, responsabilitatea. Și setea ei de vis. Nu-mi plac gesturile retorice. Am păstrat ceva din seninătatea viziunii clasice, dar am adaptat-o la sensibilitatea modernă, la adevărurile noastre. Care sînt mai curînd profunde decît zgomotoase.

— Să înțeleg că figurativul vă oferă în ultima vreme satisfacții mai intense, atît pe planul împlinirii picturale cît și, mai ales, pe cel al comunicării directe, pline de franchețe, cu consumatorii de artă?

— Într-adevăr, am parcurs între timp niște experiențe în care înnoirile erau legate de formă și culoare, ținînd deci strict de meșteșug. Dar căutările acestea începuseră să nu mă mai satisfacă și am simțit efectiv nevoia să mă reîntorc la figura umană care rămîne indiscutabil elementul cel mai important al vieții. Și, în consecință, al artei.

— Și ai adus cu dumneata, după cît se vede în aceste mari compoziții, întreg cîștigul experiențelor tehnice anterioare, cel al marilor geometrii liniștit și senin colorate.

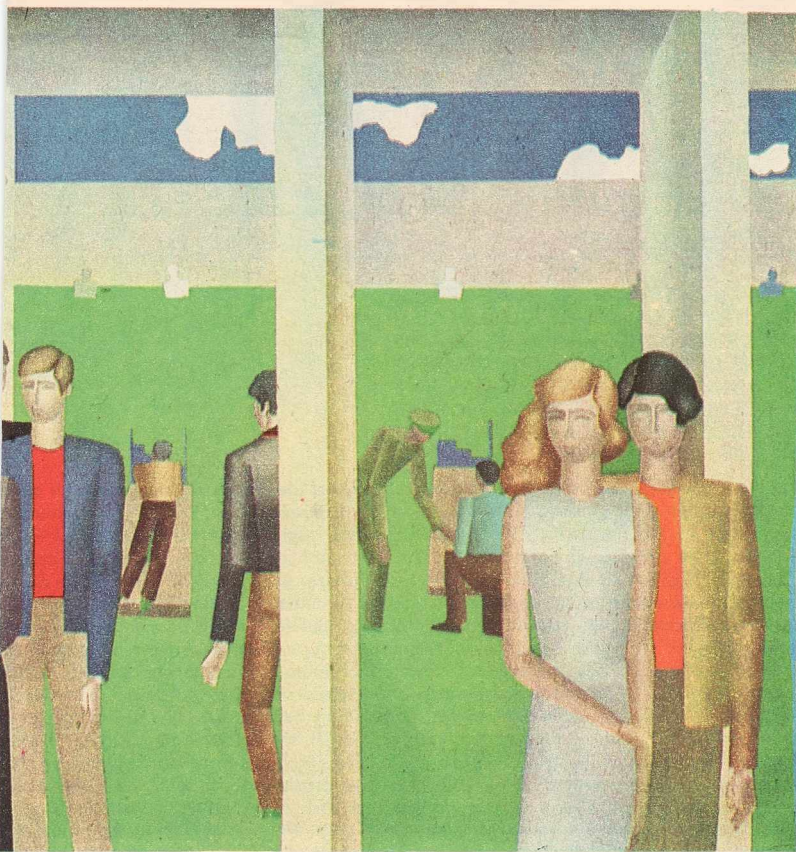
— Compoziția m-a interesat nu atît prin narația ei, cît prin posibilitatea de a crea — percepînd și apoi transfigurînd artistic realitatea — o anume atmosferă, o stare de spirit, cum spuneai la început. Întoarcerea aceasta cu fața spre figurativ mă îmbogățește însă și pe linia preocupărilor mele ambientale, ale artei de for public, pe care nu le-am părăsit și nu am de gînd să le părăsesc.

— Nu crezi totuși, tovarășe Rusu, că pictura pe care o faci acum, atît de limpede și sinceră, te apropie mai mult de public?

— Poate. Această confruntare, această verificare pe care ți-o oferă întîlnirea foarte directă cu consumatorul de artă, e plină de satisfacții. De altfel, nu am încetat niciodată să cred că arta e creatoare de conștiințe estetice și sociale, că ea e obligată să comunice idei, că nu se justifică decît dacă transmite un anume climat spiritual. Eu am optat pentru un climat de liniște și echilibru: cred că oamenii epocii noastre atît de agitate, de dinamice, au nevoie și de un strop de culoare calmă. Dumneata ce crezi?

IIHAI RUSU:

„Pregătirea tineretului
întru apărarea patriei“

CONSTANTIN BACIU:

„Pregătiri pentru sărbătoare“

**exuberanța
vine dinlăuntrul temei...**

— Deși grafica este teritoriul pe care te exerciți cu preferință (și cu atîta har!), am ales, tovarășe Constantin Baciu, spre reproducere această lucrare de pictură a dumitale, poate și datorită exuberanței ei coloristice, a vibrației interioare a acestor «Pregătiri pentru sărbătoare».

— Exuberanța vine dinlăuntrul temei, e o stare de spirit căreia compoziția și culoarea i s-au supus. Tinerii urcă steagurile roșii pe perete: ceilalți, mai virșnici, au luptat ieri pentru ca ele să poată fi scoase azi, liniștit, la lumină.

— Dramatismul l-ai rezervat deci mai ales compozițiilor cu teme din trecut: «După grevă», «Manifestație» etc. Sînt lucrările recent premiate, dacă nu mă înșel.

— Nu am împărțit deliberat: acolo conflict, aici seninătate. Seninătate deplină nu există nicăieri și niciodată: ar fi și plictisitor. Dar cînd am văzut scena aceasta — căci, ce să fac, pictez ce văd, cum văd și, mai ales, cum îmi vine — am avut un sentiment de pace, de sărbătoare, de tihnă. E tihna generației care pune steagurile. Norocul ei.

— Și răspunderea ei...

— Da, ai dreptate: motivele din grafica mea au un anume dramatism, în pictură sînt mai senin. Culoarea mă euforizează. Mă apropie de oameni. E drept că, poate și din cauza asta, în ultimii ani am cam fost «suspectat» de realism, după ce mai în tinerețe am fost criticat pentru formalism. Dar eu de cînd mă știu, am desenat ce-am văzut. Și nu știu cum se face că eu văd mai ales oameni.

— După dumneata, care e drumul cel mai scurt între opera de artă și consumatorul de artă?

— Cel al sincerității: în măsura în care nu mint și mă exprim pe mine, cu ce e în mine și în jurul meu. Cum să-ți spun eu: cînd beau un vin (mai bine zis cînd îl beam!), prefer să-l sorb dintr-o ulcică de lut decît dintr-un pahar de cristal. Ce să fac, sînt al pămîntului...

GEORGETA NĂPĂRUȘ-GRIGORESCU:

„Spații verzi“

aspir mereu la sărbătoare

— Pictura dumitale, dragă Georgeta Năpăruș-Grigorescu, se lasă privită cu o nepusă desfătare. Are o asemenea vitalitate explozivă, o asemenea vigoare coloristică (și mă refer și la aceste două lucrări recent premiate, «1 Mai» și «Spații verzi», care după cîte știu sînt acum expuse la Sao Paolo), încît creează privitorului o stare de disponibilitate, de veselie festivă.

— E adevărat: aspir permanent la sărbătoare. Îmi place să pictez sărbătoarea. Cred că e aici o chestiune de structură temperamentală: totdeauna mi-am întors față spre bucurie, spre lumină. Nu, nu mă mint, nu ignor și nici nu minimalizez dramatismul vieții, dar încerc să-l intrunt și să convertesc tensiunea în stări de echilibru. Dacă se poate...

— Se simte acest lucru și în pictura dumitale: pînzele transmit o plăcere, o voluptate de a trăi care izbucnește din culorile acestea multe și luminoase. Dar voiam să te întreb: lucrările dumitale sînt foarte uvrajate, foarte migăloase lucrări. Stăruiești timp îndelungat asupra unui tablou?

— Luni și luni de zile; fiecare pînză are o viață a sa, începînd cu prima pată de culoare pe care o pun și care o cere imediat pe a doua, cu prima figură pe care o schițez și care o cheamă imediat pe următoarea. Am avut totdeauna sentimentul că timpul pe care îl închid într-un tablou e cel care îi dă viață.

— În ce sens?

— Cum să-ți spun eu... Orice pictură începe de la un lucru fără suflare, de la starea de materie a pînzei, a ramei, a culorilor; orice tablou e o înfruntare cu această materie, e încercarea de a da suflu inanimatului. Consider că e gata o lucrare atunci cînd pe pînză s-a născut viața. Eu iubesc numai ceea ce e viu pe pînză. Cred că acest timp, acest suflu închis în tablou e ceea ce îmi justifică un loc în viață, în societate.

— Presupun că gestul continuu de însuflețire a materiei vă dă și sentimentul unei plenitudini creatoare.

— Nu totdeauna. Sînt zile în care mă aflu la capătul puterilor, cînd mi se pare că tot ce am făcut e prost, inutil și că trebuie stricat. Apoi, deodată se petrece ceva, un fel de vrăjitorie, lucrurile se leagă între ele și pe pînză începe să palpitate acel ceva care mă face să duc lucrul mai departe. Nu pentru mine, nu numai pentru mine, ci pentru cei cărora mi-ar plăcea mult să le placă tabloul meu. Nu poți picta pentru tine, e absurd, steril, illogic. O pictură nu există în afara celor ce o privesc. Nu există în afara funcției ei sociale. Asta o știu, de fapt, artiștii dintotdeauna.

SUFUL NOU PESTE ANZI

de I. CIOARĂ

UN PROCES REVOLUȚIONAR CARE SE AFIRMĂ CU PUTERE • NAȚIONALIZAREA CUPRULUI CHILIAN — A DOUA INDEPENDENȚĂ • PROGRAMUL FRONTULUI UNITĂȚII POPULARE — LA OPT LUNI, O PREGNANTĂ REALITATE • CEI «PATRU PILONI» AI REGIMULUI DE LA LA PAZ • O MIE DE LATIFUNDII EXPROPRIATE ÎN CHILE, 3 MILIOANE HECTARE ÎN PERU • «ADUNAREA POPORULUI» DIN BOLIVIA AVERTIZEAZĂ • MILITARIII RENUNȚĂ LA ROLUL DE APĂRĂTORI AI VECHILOR STRUCTURI • INDIENII SE INTEGREAZĂ ÎN PROCESUL TRANSFORMĂRIILOR SOCIALE • EȘECUL COMLOTURILOR FORȚELOR REACȚIONARE.

«Dia dela dignidad nacional». Nu puteau fi mai bine sintetizate sentimentele chilenilor în acea zi de 11 iulie 1971 — când parlamentul chilian a adoptat, într-o sesiune solemnă, reforma constituțională în baza căreia zăcămintele de cupru, industria «metalului roșu» au devenit «proprietatea absolută, exclusivă, inalienabilă, imprescriptibilă, a statului chilian» — decît prin proclamarea respectivei date ca «Zi a demnității naționale». Semnificația evenimentului este într-adevăr deosebită. «A fost necesar — scria ziarul chilian «El Siglo» — ca o puternică mișcare unitară, cu un program care cuprinde aspirațiile fundamentale ale majorității chilenilor, să se stabilească la «La Moneda» (palatul prezidențial — n.r.) și a fost necesar ca însuși poporul să înceapă a guverna, pentru ca să se facă acest pas și să se obțină, astfel, naționalizarea cuprului — cea de-a doua independență a noastră». A doua independență — pentru că pășirea statului chilian pe calea independenței economice, eliberarea țării de sub dominația capitalului străin, exercitarea deplină a suveranității naționale asupra resurselor naturale ale țării înseamnă consolidarea independenței politice. Așadar, naționalizarea industriei cuprului în Chile constituie un eveniment cu profunde implicații, ziua de 11 iulie marcînd — cum se sublinia într-o declarație a Consiliului național al Federației muncitorilor din industria cuprului — «încheierea unei perioade victorioase de luptă și începerea unei perioade de muncă — aceea de construire a unui nou Chile, de înaintare pe drumul către socialism, suveranitate, demnitate». Importanța politică a acestei date, ce deschide un nou capitol în înaintarea fermă a poporului chilian pe calea înnoirilor democratice, depășește însă hotarele statului chilian, reverberîndu-se asupra întregului continent latino-american. Cu atît mai mult cu cît se înscrie în contextul mai larg al preferențelor sociale și economice — de profundă semnificație politică — care au cuprins în ultimii ani zona andină. Căci — să ne aducem aminte — și Peru a cunoscut o «Zi a demnității naționale» (9 octombrie 1968), dată la care a fost naționalizată firma nord-americană «International Petroleum Co», subsidiara companiei «Standard Oil of New Jersey», ce jefuse timp de patru decenii petrolul peruan. Aceasta se întâmpla la șase zile doar de la preluarea puterii de către un grup de militari patrioți. De atunci guvernul președintelui Juan Velasco Alvarado a inițiat un întreg șir de măsuri menite să ducă la consolidarea independenței economice și, o dată cu aceasta, la înlăturarea consecințelor nefaste ale subdezvoltării. La 7 octombrie 1970, lua puterea în Bolivia regimul generalului Jose Torres, care s-a angajat de asemenea pe calea soluționării principalelor probleme economice și social-politice ce stau în fața națiunii boliviene, proces în care, cum afirma președintele Torres, guvernul de la La Paz este hotărît să se sprijine pe patru piloni — «muncitori, studenți, țărani și armată». Iar la 4 noiembrie 1970 se instalează la palatul «La Moneda» din Santiago de Chile președintele Salvador Allende, adus la putere prin victoria în alegeri a Frontului Unității Populare, al cărui program se vedește a fi devenit, după primele opt luni de guvernare, o pregnantă realitate.

Sufnul nou care se face simțit peste Anzi este remarcat cu atît mai multă neliniște în acele cercuri din Statele Unite obișnuite să considere America Latină drept un «domeniu rezervat» al S.U.A. — cu cît are un puternic ecou în întregul continent de la sud de Rio Grande. «Începutul anilor '70 — scrie «Christian Science Monitor» — este marcat de creșterea

aspirațiilor naționale, solidaritatea latino-americanilor și ideea care se instaurează cu putere în întreaga emisferă că America Latină trebuie să dispună de soarta sa». Iar neliniștea concretizează în acțiuni ostile îndreptate împotriva regimurilor care acționează — de diferențiat în ce privește programele și formele concrete — pentru schimbarea structurilor economice și sociale în Chile, Peru, Bolivia. Firește, prefacerile din lume și de pe continentul latino-american n-au putut să nu-și spună cuvîntul și în alegerea formelor de manifestare ale reacției S.U.A. față de țările din aceeași emisferă ce-și bazează politica pe afirmarea intereselor naționale, eliminarea dominației străine. Paralel cu evoluția sloganurilor politice de la «America pentru America» (doctrina Monroe) la «panamericanism», «soliditate continentală» și pînă la așa-zisa «asociere (partnership) în egalitate», se remarcă tendința de a acționa mai puțin fățiș, direct, ci mai mult prin intermediul acelor forțe reacționare — cercurile politice de dreapta, cele de afaceri, latifundiarii afectați de reforme cu caracter progresist, național și legați de interesele capitalului nord-american, ace pături proamericane ale militarilor din înșeși țările ce promovează o politică de transformă economică și socială răspunzînd năzuințelor maselor largi. Și astfel de acțiuni ale reacțiilor interne n-au fost puține — incluzînd «complotul cuprului», ce urmărea nu numai sabotejarea producției, ci și ca principala bogăție a țării să fie trecută în mâini străine, atentate care au vizat crearea unei stări de haos, unui climat propice declanșării unui război civil în Chile, ca și numeroasele tentative de răsturnare a regimului generalului Torres în Bolivia. Toate acestea au fost însă dejucate datorită sprijinului maselor largi. Ca și faptul că nu mai este vorba de o țară izolată, ci de o serie de state ce merg hotărît pe calea schimbării structurilor, state ce acționează de pe platforme comune în anumite organisme, grupul andin, Comisia economică pentru America Latină și Organizația Statelor Americane — care a încetat să mai fie, ca în trecut, un mijloc de presiune al S.U.A. Și nu poate fi minimalizat faptul că aceste țări, asemeni Cubei — prima țară care a pășit pe calea socialismului pe continentul american — polarizează tot mai mult atenția și interesul altor popoare latino-americanice. În această lumină nu este lipsit de semnificație că orașul La Paz capitala Boliviei, a găzduit în aceste zile reuniunea Consiliului General pentru Congresul permanent al unității muncitorești latino-americanice (Coustal) — pe a cărei agendă de lucrări s-au aflat teme ca lupta muncitorilor latino-americani pentru drepturi economice și sociale dezvoltarea unității de luptă a sindicatelor din America Latină împotriva monopolurilor și oligarhiei, pentru o economie națională, independență etc. — iar la Santiago de Chile se va desfășura în curînd prima Conferință latino-americană pentru reforma agrară, pentru drepturi sindicale și sociale ale muncitorilor agricoli, urmînd ca în anul viitor să aibă loc aici și conferința UNCTAD.

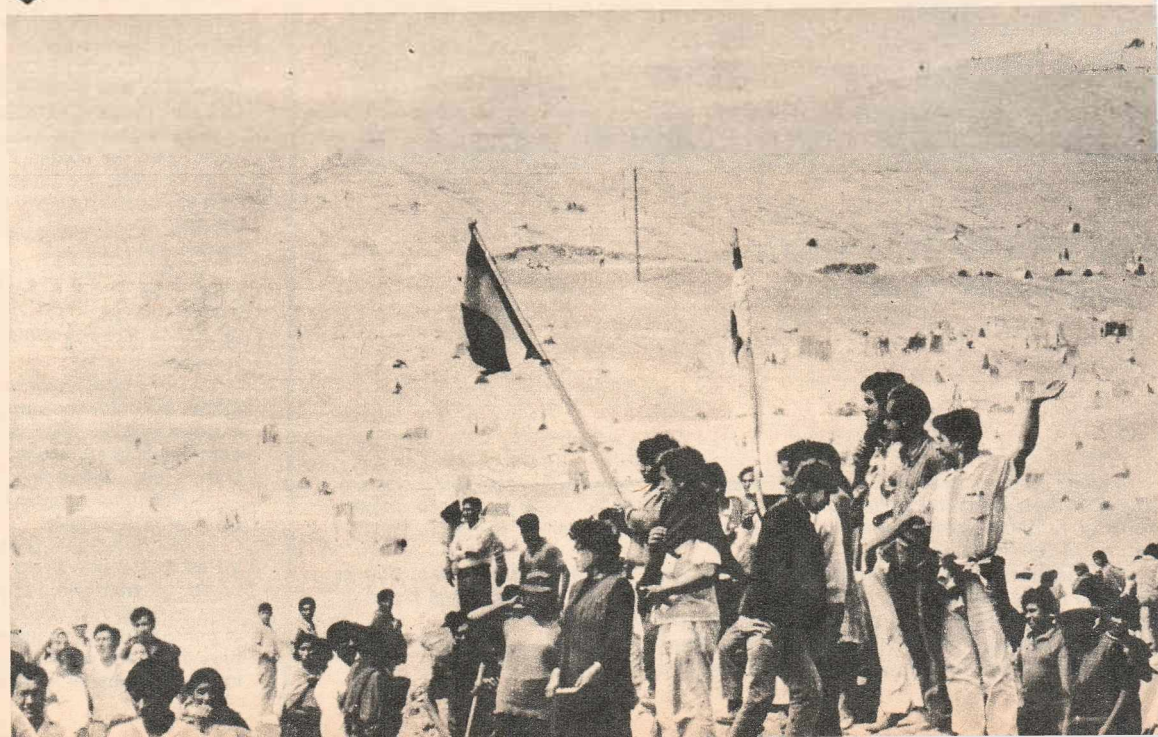
Sînt, toate acestea, fapte ce dovedesc că și pe continentul latino-american popoarele întregi se ridică la luptă, punînd pe primul plan afirmarea drepturilor lor de a-și hotărî singure dezvoltarea, fără nici un amestec dinafară. Așa cum sublinia recent tovarășul NICOLAI CEAUȘESCU: «acest proces revoluționar, care se afirmă cu putere, constituie o caracteristică principală a epocii actuale și arată că au apus pentru totdeauna vremurile politicii de asupra și dictat, că popoarele sînt hotărîte să trăiască libere, fără dominație străină!»

agricoli beneficiind de legea cu privire la reforma agrară (fotografia de jos înfățișează un grup de țărani săraci exprimîndu-și bucuria de a fi căpătat terenuri agricole în zona Pamplona din apropiere de Lima). Influența pe care o exercită asupra altor țări latino-americanice o asemenea politică a fost oglindită

de o recentă dezbateră din capitala peruană la care au participat miniștrii agriculturii ai acestor țări și care au formulat într-una din rezoluții — pentru prima dată într-un asemenea cadru oficial, cum au remarcat observatorii de presă — imperativul reformei agrare.

IMPERATIVUL REFORMEI AGRARE. În procesul de profunde transformări în structurile economice și sociale din țările «triunghiului andin» — Chile, Peru, Bolivia — un loc important este acordat reformei agrare. În Chile, Corporația pentru reforma agrară — Cora — organism înființat după venirea la putere a guvernului Unității Populare, a dispus exproprierea a 1 000 de latifundii. În pofida rezistenței inverșunate a oligarhiei funciare, pe terenurile agricole care au aparținut unui pumn de mari proprietari funciari au fost create numeroase cooperative țărănești și domenii de stat. (În fotografia de sus: un grup de muncitori agricoli care au ocupat un teren agricol în sudul țării sînt hotărîți să-l apere cu arma în mînă) În Peru, de la începutul aplicării reformei agrare, în urmă cu doi ani, au fost expropriate mai bine de trei milioane de hectare, 439 000 familii țărănești și de muncitori

«EL COBRE ES NUESTRO» (cuprul este al nostru) au exclamat cu îndreptătită satisfacție muncitorii de la minele de cupru El Teniente (fotografia de jos), Chucucamata — cele mai mari din lume — Exotica, Salvador și Andina care, după modificarea art. 10 al Constituției chiliene, prin votul de la 11 iulie, s-au reintegrat patrimoniului național. Subliniind importanța naționalizării celei mai importante bogății a țării — acțiune anunțată încă în cuvântarea rostită la 21 decembrie 1970, în Plaza de la Constitución din capitala chiliană (fotografia din stînga) — președintele Allende arăta, la întîlnirea de la 11 iulie cu muncitorii din Rancagua, că «Chile pășește definitiv pe calea independenței economice, ceea ce înseamnă, totodată, consolidarea independenței politice». Tocmai din aceasta decurge și satisfacția poporului chilian față de această măsură prin care se înlătură principala formă de manifestare a dominației capitalului străin în Chile și, în același timp, se dă un impuls puternic dezvoltării economice și sociale pe baza programului Unității Populare. Trecerea cuprului — principala sursă de deviză a țării (în proporție de 80 la sută) — în proprietatea statului va aduce anual Republicii Chile un venit de 800 milioane dolari. O cifră care vorbește de la sine alăturînd-o faptului că tot ceea ce s-a realizat în țară în decursul a patru secole — industrie proprie, șosele, construcții de locuințe, de poduri etc. — s-a cifrat la 10 miliarde, 500 milioane de dolari. Veniturile în plus de pe urma naționalizării cuprului — a anunțat președintele Allende — vor fi destinate în primul rînd reconstrucției zonelor afectate de recentul cutremur catastrofal.

«MARILE IDEALURI DE LIBERTATE ȘI UMANISM ALE POPORULUI PERUAN vor putea fi îndeplinite numai dacă vor fi schimbate fundamental toate relațiile puterii economice din Peru» — declara președintele țării, Juan Velasco Alvarado, într-un recent mesaj adresat poporului peruan cu ocazia aniversării a 150 de ani de la proclamarea independenței Perului. Referindu-se la succesele obținute în domeniul economic și social de noul regim instaurat în octombrie 1968, președintele Alvarado (în fotografie, în centru) a subliniat că în cursul anului 1970 produsul național brut a crescut cu 7,5 la sută, sectoarele de bază ale economiei au fost reactivizate, balanța de plăți s-a încheiat cu un excedent consistent, iar reforma agrară, aflată în al doilea an de aplicare, se desfășoară satisfăcător. Cu același prilej, expunînd principiile și direcțiile politicii externe a țării sale, președintele peruan a afirmat: «Normele noastre de orientare constau în apărarea permanentă a suveranității, lupta pentru recunoașterea dreptului legitim al țării de a se folosi de resursele sale naturale, cooperarea cu toate forțele pentru menținerea păcii în lume și solidaritatea cu popoarele frățești ale Americii Latine».

(Continuare în pag. 12)

Haralamb
ZINCĂ:

și a fost
ora „H“

O carte captivantă de la prima pînă la ultima filă, această reconstituire documentară realizată de Haralamb Zincă, o carte de viu și larg interes întrucît are în centrul său evenimentul cardinal al istoriei noastre din ultimele decenii: actul revoluționar de la 23 August 1944. Despre 23 August s-au scris multe lucrări și desigur se vor mai scrie și de acum înainte dar pentru prima dată avem o astfel de filmare minuțioasă, secvență cu secvență, oră cu oră, a neuitatei zile, o atentă refacere a tuturor împrejurărilor de atunci, cu atît mai atrăgătoare cu cît se întemeiază strict pe documente, dintre care nu puține sînt acelea care dobîndesc publicitate abia cu acest prilej. Autorul a răscolit îndelung arhivele, a recitat toată presa vremii, a străbătut, așa cum confirmă, mii de pagini de memorialistică, a stat de vorbă cu sute de participanți direcți, înfăptuitori ai actului revoluționar: «luptători comuniști și antifasciști, generali, ofițeri și soldați, veterani ai războiului anti-hitlerist, foști conducători ai unor partide burgheze».

A rezultat o imagine complexă a momentului 23 August, evidențînd împrejurările politice și sociale ce au condiționat declanșarea insurecției, contribuția diferențiată a diversilor factori la îndeplinirea planului insurecțional, plan inițiat și conceput pînă la ultimul amănunt tehnic de Partidul Comunist Român. Spiritul reconstituirii înfăptuite de autor este cel al adevărului și al obiectivității istorice, al investigației științifice netulburate de subiectivismul interpretărilor deformatoare și nu întîmplător cartea și-a luat drept deviză aceste nobile cuvinte ale tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU: *Istoria trebuie să prezinte întregul proces al luptei revoluționare în complexitatea sa, să pornească de la analiza științifică a realității sociale, să înfățișeze faptele nu după dorințele subiective ale oamenilor, nu după nevoi politice de moment, după criterii de conjunctură, ci așa cum s-au petrecut ele, corespunzător adevărului vieții.*

Impresionează favorabil în cartea lui Haralamb Zincă absența literaturizării, sprijinirea strictă pe documente, atît de grăitoare prin ele însele, atît de elocvente prin nuda lor expresie, reinviind o realitate ce a cunoscut aspecte dramatice într-un moment crucial pentru destinele acestui popor. Meritul autorului este de a le fi scos la iveală, dar nu numai acesta. Montajul său inteligent, pretutindeni avizat, dă sentimentul contactului cu realități palpabile, relatarea reinvie scene, portrete, gesturi, proiectate expresiv pe ecranul istoriei. Lectura pasionează dincolo de valorile instructive și morale incontestabile.

de Gh. EPURAN

ZUMZETUL MOTOARELOR

În momentul când aceste rînduri ies de sub tipar, pe drumurile Austriei, Iugoslaviei și ale țării noastre cîteva zeci de automobile, cu motoarele încinse, parcurg ultimele mii de kilometri, pregătindu-se pentru competiții devenite tradiționale: RALIUL DUNĂRII. Săptămîna viitoare se va disputa singura întrecere continentală (de cîteva ani raliul Dunării excelează în campionatul european al conducătorilor) care animă în fiecare vară acest sport încă timid pe meleagurile noastre; săptămîna viitoare ne oferă singura ocazie anuală în care putem vedea piloți celebri strunind sutele de cai ai unor mașini pregătite cu migală pentru a da maximum; și este singura ocazie anuală în care îi vedem pe piloții noștri comparîndu-se cu vedetele acestei specialități a sportului automobilistic care este raliul. Ce se va întîmpla de-a lungul kilometrilor nu putem prevedea, după cum nu putem face nici un pronostic asupra comportării automobiliștilor noștri și anul acesta prezenți la start — ca și în anii trecuți — cu handicap unor mașini nu în totul competitive (chiar în clasa respectivă) și cu o pregătire mult inferioară unor profesioniști ai volanului. Probabil — și dorim din toată inima să fie așa — în ciuda acestei situații, ei vor reuși să se comporte onorabil, poate chiar să cîștige locuri fruntașe în clasă (cum au mai făcut-o), prilejuindu-ne încă o dată cuvinte de laudă pentru talentul și dîrzenia lor. Va aduce însă această repetată demonstrație un suflu nou în sportul nostru automobilistic? Îi va aduce acel sprijin de care are nevoie pentru a deveni un sport cu mai largă audiență și la un nivel care să-i dea ocazia să devină util? Iată două întrebări la care nu se poate răspunde încă afirmativ. Situația aceasta care putea părea normală cu cinci ani în urmă, menținîndu-se, devine cel puțin ciudată. Într-adevăr, atunci cînd nu aveam o industrie proprie de automobile, sportul lor putea fi socotit pentru noi o excentricitate deși poate și atunci nevoia de a învăța să conducem bine era o necesitate. Acum cînd construim automobile și cînd aglomerațiile de pe șosele nu marchează numai creșterea vîoai a parcului-auto național, ci ridică tot mai imperios problema unei cît mai perfecte stăpîniri a acestui vehicul care nu este numai zeul secolului nostru, ci și ciurma lui, sportul automobilistic ar trebui să ne intereseze mult mai mult. În primul rînd, fiindcă pentru un constructor, întrecerea sportivă rămîne cel mai complex și cel mai elocvent banc de probă; o experiență care nu poate fi înlocuită așa cum dovedește faptul că mari firme care și-au cîștigat faima pe piste și au renunțat apoi, revin din nou în întreceri. De altfel, de la Louis Renault la Ferrari și de la Henry Ford la Ferdinand Porsche, construcția automobilului a mers mină în mină cu competiția care a stat la baza continuiei perfecționări. Iată de ce trebuie să ne gîndim și noi la pionierii care își fac astăzi ucenicia pe carturi; mîine vor trebui să continue prin a deveni piloți și poimîine constructorii inspirați ai mașinilor viitorului.

În al doilea rînd, fiindcă a conduce un automobil este tot mai greu, mai pretențios, și simpla școală pentru obținerea permisului de conducere se dovedește și la noi, ca și în alte țări, insuficientă.

Perfecționarea conducerii, învățarea acelor subtilități tehnice prin care se poate obține stăpînirea deplină a cailor-putere, tot mai numeroși sub capote, nu se poate face fără profesori buni și fără piste speciale ale autodrumurilor. Este drept că cei mai mulți dintre cei ce se așază la volan și deprind cît de cît folosirea pedalelor se cred conducători buni și strîvesc cu dezinvoltură accelerația, în același timp de-abia mîngîind volanul cu brațul așezat pe geam. Cine cunoaște cu adevărat ce înseamnă a conduce un automobil și nu a te deplasa cu el implorînd zeita norocului, nu poate fi decît îngrozit de aceste demonstrații și, în general, de nivelul profesional de ansamblu al tinerilor noștri conducători, cauza multora din dramaticele accidente rutiere.

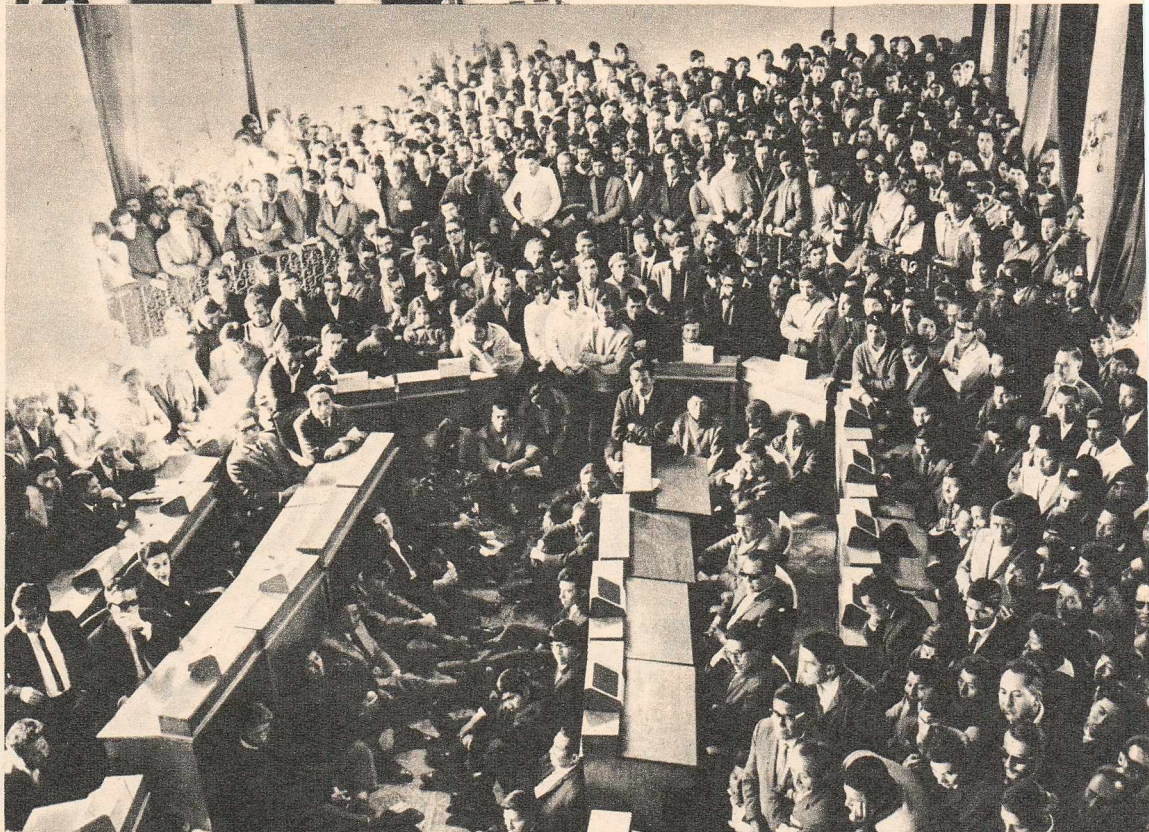
Instructorii buni nu ni-i poate da însă decît sportul automobilistic. Nu cel de astăzi în care mai întîlnim și concurenți care n-au avut cînd și unde să-și însușească tehnica pilotajului, ci acela pe care trebuie să-l organizăm.

Pistele de școală — școală de învățare, dar mai ales de perfecționare — nu trebuie să rămîină drumurile aglomerate ale zilei libere de la sfîrșitul săptămîinii sau ale vacanțelor, ci autodrumurile de care fiecare mare oraș ar trebui să se îngrijească așa cum o face pentru stadioane și parcuri. Dar pentru ca toate acestea să se poată realiza, sportul nostru automobilistic are nevoie nu numai de zumzetul motoarelor provocat din cînd în cînd de cîte o competiție, ci de a fi privit prin prisma necesităților epocii noastre; are nevoie — mai ales — de sprijinul edililor, al uzinelor și fabricilor legate de tîna noastră industrie auto. Ea nu trebuie să facă doar motoare bune, ci să fie însăși motorul acestui sport adus în actualitate în aceste zile de Raliul Dunării.

SUFLU NOU PESTE ANZI

185 LOVITURI DE STAT au avut loc în Bolivia, în cei 145 de ani care au trecut de la proclamarea independenței țării. Acum, poporul bolivian, afirmîndu-și sprijinul pentru reformele economice și sociale inițiate de guvernul președintelui Juan Torres, își manifestă hotărîrea de a contracara noile manevre ale reacțiunii. Aceasta au evidențiat-o și lucrările primei sesiuni a Adunării Populare, organism de largă reprezentare a organizațiilor sindicale și de masă, creat la 1 mai 1971 din inițiativa Centralei muncitorești boliviene — cea mai mare uniune sindicală din țară. La mijlocul lunii iulie, Adunarea Populară a decretat starea de urgență în țară, în legătură cu pericolul unei tentative de lovitură de stat, menționîndu-se într-un comunicat că personalitățile politice care au creat acest for popular vor mobiliza masele pentru a dejuca orice încercare de a se reinstaura un regim reacționar.

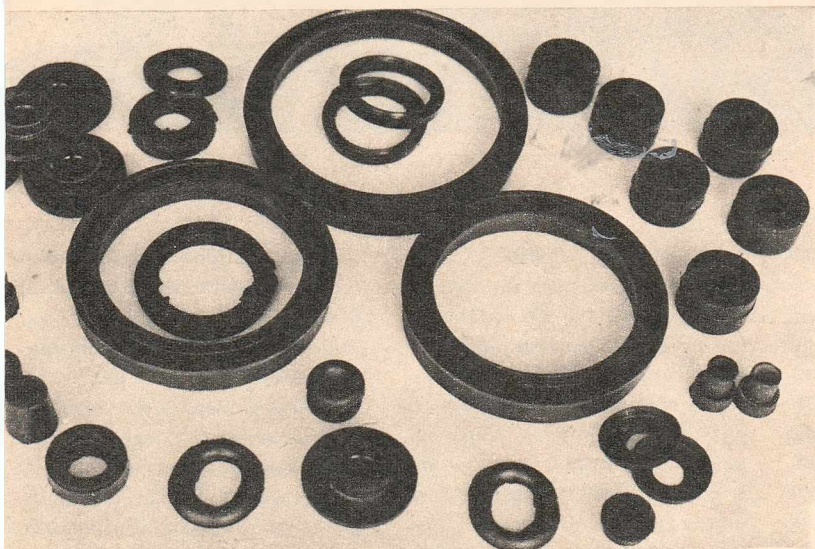
O VIAȚĂ NOUĂ începe și pentru atît de oropsiții urmași ai mîndrilor indieni de odinioară. Ei se află printre beneficiarii de pe urma reformei agrare în Peru, în Chile — integrîndu-se astfel în procesul transformărilor sociale care au cuprins aceste țări. În fotografie: o adunare de campesinos la Pisac — mic centru agricol în inima Anzilor, în apropiere de orașul peruan Cusco.

Întreprinderea judeteană de industrie locală „PROGRESUL” ARAD

str. Postăvarul nr. 20

Produce
și livrează
cu promptitudine:

- Sabot cuplă pentru excavator E-05.
- Sabot cuplă pentru excavator E-1004 («VORONEJ»)

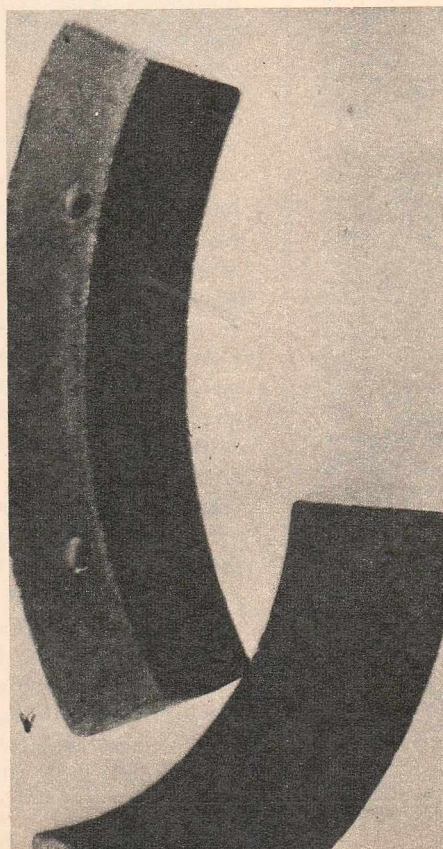
- Garnituri de cauciuc diferite pentru utilaje și autovehicule, după cum urmează:
 - apărător de noroi pentru autoturisme.
 - covoare

din cauciuc pentru autoturisme.

- garnituri frină (ϕ 1,1)
- garnitură triplă valvă
- buçe arc (față-spate).
- buçe amortizoare.
- inele de etanșare diferite.
- flanșe cauciuc diferite.
- siemeringuri cu inserție de pînză.
- roți cauciuc pentru autostivuitoare.
- garnituri cauciuc suport motor.
- garnituri cauciuc pentru locomotive diesel.
- alte repere diferite din cauciuc care se execută la cererea beneficiarilor, prin confecționarea matrițelor de către I.J.I.L. «PROGRESUL», conform mostrelor prezentate.

GARNITURI DIN MASE PLASTICE TURNATE:

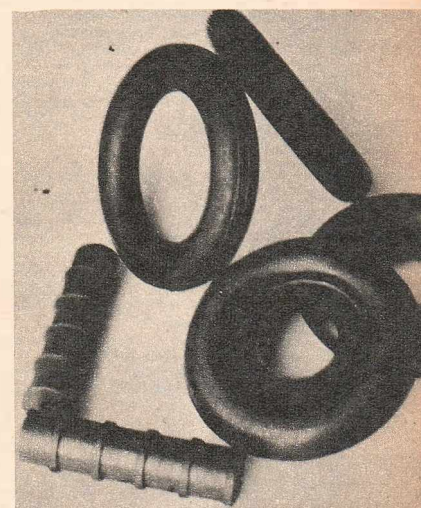
- dopuri pentru capete suluri (mărimea I:
 - ϕ 1 91 mm,
 - ϕ 2 75 mm,
 - ϕ 3 60 mm,
 - H. 100 mm

și mărimea a II-a:

- ϕ 1 110 mm,
- ϕ 2 110 mm,
- ϕ 3 88 mm,
- H. 120 mm).
- dopuri țevi oarbe (pentru industria textilă)
- role benzi transportoare tip A:
 - L-305 mm,
 - L₁-231 mm;
- tip B:
 - L-290 mm,
 - L₁-216 mm;
- tip C:
 - L-240 mm,
 - L₁-160 mm;
- tip D:
 - L-180 mm,
 - L₁-106 mm.
- manșon volan auto pentru toate tipurile de autoturisme și auto speciale.
- rezemătoare cap pentru autoturisme.

Listele complete ale produselor pot fi consultate la Serviciul Comercial al Întreprinderii, iar informații amănunțite se pot primi și prin telefon 11574 Arad.

de Constantin POPESCU

DICKINSON Angie

Actriță americană de film, născută Angelina Brown, la Kulm (North Dakota), la 18 septembrie 1933 (1930?). Are o frumusețe rece, ingredient util pentru efecte decorative în vasta bucătărie a Hollywoodului. Marchează cite un rol de față frumoasă în producții ca: *Lucky Me*; *The Return of Jack Slade*; *Tension at Table Rock*; *I married a Woman* (1954-1958) pînă la revelația din *Rio Bravo* (1959), cînd un cineast de talia lui Howard Hawks pune prinsoare că va face din acest sloi frumos o creatură plină de viață. Noua A.D. va fi de aci înainte interpreta descătușată de șabloane și atitudini stereotipe a unor filme ca: *Ocean's Eleven* de Lewis Milestone (1960); *The Sins of Rachel Cade* (1961); *A Fefer in the Blood* (id.); *Rome Adventure* (1962) de Delmer Daves; *Jessica* (id.) de Jean Negulescu; *The Killers* (1964); *The Art of Love* (1965); *The Chase (Urmărirea)* de Arthur Penn (1966); *Cast a Giant Shadow* (id.); *Point Blank* (1967); *Some Kind of a Nut* (1969); *Young Billy Young* (1970); *Pretty Maids All in a Row* (1971).

DIEHL Kari Ludwig

Actor german de teatru și film, născut la Halle, la 14 august 1896; mort în 1958. Studiază cu Max Reinhardt arta dramatică la școala de la Deutsches Theater, jucînd apoi pe mai toate marile scene ale Germaniei și Austriei. Se remarcă prin jocul său sobru, prin distincția, tactul și umorul său sec, calități pe care le va valorifica încă mai bine în film, o dată cu apariția vorbitorului. Debutează în 1929 cu *Aventurile detectivului Maxwell* (Austria), pentru a se impune succesiv cu filme ca: *Adulter*; *Denunțatorul*; *Spionajul*, cu Brigitte Helm; *Idilă imperială*; *Frontul invizibil*; *Rasputin*, cu Conrad Veidt; *Scampolo*, cu Dolly Haas; *În drum spre fericire*, cu Magda Schneider; *Femeia în flăcări*, cu Brigitte Helm; *Serviciul secret* (Anglia); *Tu ești adorata mea*, cu Kathe V. Nagy; *Dominoul verde*, cu Brigitte Horney; *Oameni fără nervi*, cu Dorothea Wieck; *Soțul ideal*, după O. Wilde, cu Brigitte Helm; *Episod* (Austria) cu Paula Wessely; *Anna Demidowa* (Aust.) cu Sybille

Schmitz; *Mi-e viața în pericol*; *Daamna din Malacca*; *Zigzagul vieții*, cu Olga Tschecowa; *Căi greșite* (Effi Briest) după T. Fontane; *Annelie* (Povestea unei vieți), cu Luise Ullrich; *Privighetoarea nordului*, cu Ilse Werner; *Concedierea*, cu Emil Jannings; *Noaptea de adio* etc. După război, în R.F.G. paralel cu activitatea sa teatrală de director și actor la Teatrul din Göttingen, apare pe ecran în rare roluri de compoziție în filme ca *Reise nach Marrakesch*; *Es geschach am 20 Juli*, de Pabst; *Die Stadt ist voller Geheimnisse*, de Fritz Kortner etc. În 1950 a turnat în Italia *Atto di accusa*, cu M. Mastroianni și Lea Padovani

DIESSL Gustav

Actor german de teatru și film, născut la Viena, la 30 decembrie 1899; mort în 1948. Renunță la pictură, dedicîndu-se mai întîi teatrului, apoi cinematografului. Devine actorul favorit al unui mare cineast, G.V. Pabst, interpretînd în filmele sale roluri de o mare varietate, ca acel al soțului din *Criza* (1927); al lui Jack în *Lulu* (*Büchse der Pandora*—1928); al schiorului din *Infernul alb* (1929). Tot în anii filmului mut se remarcă prin sobrietatea interpretării și prestația lui virilă în filme ca: *Dolorosa*; *Sensationsprozess*; *Kean*; *Frauen am Abgrund*; *Mutterliebe* în *Cadavrul viu*, de Ozep, alături de Pudovkin etc. La începutul vorbitorului este angajat la Hollywood de Metro-Goldwyn pentru a interpreta versiunile germane ale filmelor americane produse aci, ca: *Sing-Sing* (1931), apoi de Paramount: *Noaptea din Port-Said* (id.); și de Universal: *Dorița cea mare* (id.). La Berlin turnează: în regia lui Pabst: *Pe frontul de vest* 1918 (1930) și *Atlantida* (1932) cu Brigitte Helm

(în vers. germană și engleză); în regia lui Fritz Lang: *Testamentul d-rului Mabuse* (1933); a lui Arnold Franck: *S.O.S. Eisberg* (id) și a lui Johannes Meyer: *Flacăra amorului*, după *Gilgi* descoperit viața de Irmgard Keun (1932) cu Brigitte Helm. Dintre filmele sale notorii mai amintim: *Românul unei nopți*, cu Liane Haid; *Demonul Himalayei*; *Eu sint Sebastian Ott*, de Willi Forst; *Femeia Maharadjahului*, cu Isa Miranda; *Monumentul indian și Tigru din Eschnapur*, cu La Jana; *Umbra trecutului*, cu Luise Ullrich; *Cauciuc*; *Steaua din Rio*; *Nora*, după Ibsen, cu Luise Ullrich; *Comedianții* (Philine) de Pabst, cu Henny Porten etc. După război, turnează la Viena în *Der Prozess* de Pabst și în Italia, *Nebbie sul mare*. În Italia mai turnase de altfel în anii '40 în filmele: *Căldul din Veneția*; *Suflete păgîne*; *Calafuria*; *Maria Malibran* etc. G.D. a fost soțul compatriotei noastre Maria Cebotari.

DIETERLE William (Wilhelm)

Regizor și actor de filme germane și americane, născut la Ludwigshafen (Germania), la 15 iulie 1889. La începutul anilor '20 era unul dintre cei mai populari actori din ansamblul artistic al lui Max Reinhardt, apreciat de critică și iubit de public. Dar ambițiile artistice ale tînarului W.D. nu se limitau la o frumoasă carieră teatrală. Pătrunde în lumea filmului și turnează pe rînd cu cei mai mari cinești ai timpului, în opere ce au intrat în istoria cinematografului, ca: *Fiesco* (1913); *D-ra Iulia* (1921); *Scara de serviciu* (1922); *Geierwally* (1923); *Lulu* (id.) prima versiune; *Cabinetul figurilor de ceară* (1924) de Paul Leni; *Faust* (1926) de Murnau etc. Devine și regizor de film în 1927 cu *Taina abatelui X* și se impune cu o operă de avangardă: *Simțuri încătușate* (1928) care intrunește sufragiile criticii. Chemat la Hollywood la începuturile vorbitorului pentru a interpreta și realiza versiuni germane ale filmelor caselor Warner și First National, W.D. rămîne aci, adoptînd prenumele de William și devenind unul dintre cei mai cotați regizori. Se impune la început prin filme polițiste cu precizie intenții de critică socială, ca: *Ceață în San Francisco* (1934) cu Bette Davis sau *Dr. Socrates* (1935) cu Paul Muni; cu drame de acțiune, ca: *Escrocul sentimental* (1932) cu Kay Francis-William Powell sau *Șase ore de trăit* (id.) cu Warner Baxter, pentru ca în 1935, împreună cu Max Reinhardt, să realizeze una dintre cele mai perfecte adaptări shakespeariene: *Visul unei nopți de vară*. Urmează o lungă serie de filme biografice celebre: *M-me Dubarry* (cu Dolores del Rio); *Pasteur*; *Emile Zola și Juarez*, cu Paul Muni; *Îngerul alb* (*Florence Nightingale*) cu Kay Francis; *Dr. Ehrlich*, și *Reuter* cu Edward Robinson; de filme politice, ca *Blacoda*, omagiu adus eroilor republicani din Spania; cu Henry Fonda; de ecranizări: *Cocoșatul de la Notre-Dame*, cu Ch. Laughton; de drame psihologice: *I'll Be Seeing You*; *Love Letters*; *Dragostea noastră*; *Acuzata*; *Portrait of Jennie* etc. După război turnează în Italia *Vulcano* cu Anna Magnani, apoi după o serie de mari filme de acțiune și superproducții istorice (*Salomé* cu Rita Hayworth, Ch. Laughton) revine din 1959 în Germania (R.F.G.) unde, printre altele, turnează un remake în două serii al unuia dintre marile succese ale filmului mut: *Stăpîna lumii* (1921). A turnat un număr imens de filme și a adus o contribuție importantă la menținerea prestigiului filmului american.

PE ECRANE

SĂPTĂMÎNA NEBUNILOR

Anghel Șaptecai și o ispită trecătoare (Florin Piersic și Carmen Maria Struja).

Această despărțire de haiducii lui Anghel Șaptecai, de Anița și toți ceilalți seamănă cu o revenire la rampă a unor actori îndelung chemați: fiecare ar vrea să mai prelungească întîlnirea și, mai ales, să lase o amintire cît mai frumoasă; poate de aceea pe parcursul acestei ultime serii autorii nu prea au făcut economie la capitolul spectaculosului (regizorul a subliniat chiar cu prea multe linii unele sugestii ale scenariului, cum ar fi, bunăoară, petrecerea cu măști din primele secvențe), poate tot de aceea pe parcursul acestei ultime serii autorii nu prea au făcut economie la capitolul spectaculosului (regizorul a subliniat chiar cu prea multe linii unele sugestii ale scenariului, cum ar fi, bunăoară, petrecerea cu măști din primele secvențe), poate tot de aceea pe parcursul acestei ultime serii

audiență (soția pictorului).

Săptămîna nebunilor este istoria ultimelor isprăvi ale haiducilor (de pe ecran) înaintea unui moment decisiv: renunțarea la atacurile răzlete, oricît ar fi ele de vitejești, înrolarea — după experiențe de viață cruciale — într-o colectivitate organizată și înarmată cu o înțelegere superioară a luptei și a sacrificiului: oastea lui Tudor Vladimirescu. Întregul film capătă astfel o perspectivă înaltă iar din punctul de vedere al psihologiei adevăratului spectator, cel căruia nu-i este — și nu trebuie să-i fie — indiferent destinul personajelor, se asigură motivarea și liniștea necesare: eroii sint lăsați pe miini bune și la rostul lor, acolo unde îi cheamă datoria. În comparație cu acest final, dăruit cu o atît

de largă deschidere, unele tribulații sentimentale de pe parcursul filmului apar chiar stîngace, mai mult un pretext pentru menținerea acțiunii. Desigur, pentru un viitor serial inspirat din eroismul bărbăților noștri, legendarii sau contemporani, certitudinile ca și zigzagurile *Haiducilor* (de la prima lor apariție pînă acum) pot constitui un bun prilej de meditație, de extragere a unei experiențe considerabile, cu care se poate pleca la drum. Filmele lui Eugen Barbu și Dinu Cocea au valorificat cu dăruire pagini nemuritoare din eposul nostru popular. Mai sint atîtea altele care își așteaptă rîndul, care conțin făgăduința unor creații cinematografice nobile și profund educative.

M. MIHAIL

de C. N. CONSTANTINIU

1 și 2

● De obicei «se stă» pe programul I. Atrage varietatea emisiunilor și cantitatea de divertisment muzical ori de altă natură. (Să spunem și satiră, scoasă de la arhivă ori încropită în zilele noastre.) Transmisile directe sînt tot pe I (sportive, muzicale, cosmice etc.). Primul program are drepturile lui de prioritate prin fizionomia lui, oarecum publicistică, printr-un interes mai acut în planul informației și al comentariului.

Primul program lansează, cel de-al doilea de multe ori reia emisiuni pentru cei care nu și-au putut, din diverse cauze, urmări rubricile preferate.

De ce să nu dăm și celui de-al doilea program o bine definită personalitate?

Cît privește divertismentul nu ne putem consuma existența numai cu tangouri și chitare electronice. Și nici numai cu curse automobilistice. Avem nevoie de emisiuni deconectante, «ușoare», avem nevoie de haz, de imagini exotice (în sensul exact al cuvîntului și nu în cel atrofiat de artificialitatea reclamelor comerciale), dar nu ne putem lipsi de «lectură» auditivă și vizuală a ideilor din cele mai diverse domenii ale culturii. «Lecțiile» cu exemplificări de teatru, de artă plastică, de muzică sînt poate mai necesare ca oricînd. Avem nevoie de piese de teatru din marile repertorii, de concerte de muzică simfonică etc. Au fost, erau urmărite, comentate. Și doar nu de personalități în stare să ni le transmită ducem lipsă.

Pretefele care însoțesc unele filme și spectacole nu pot suplini necesitatea de a dezbate idei, mai ales atunci cînd aceste prefețe sînt formale ori expediate. Poate că programul II și-ar putea asuma această extrem de necesară responsabilitate. În sala Universității populare urmăresc cursurile cîteva sute de auzienți. Programul II poate deveni o universitate populară pentru cîteva milioane...

● Un nou serial românesc, «făcut» special pentru televiziune, și-a făcut apariția sîmbătă 24 iulie: «Urmărirea». Spre deosebire de altele este investit cu o încărcătură de eroism nu în sine, ci cu profunde semnificații de ordin social. Un eroism care ține de flacăra dragostei de oameni, de patrie, de idei înnoitoare. Eroismul uteciștilor.

Notăm cu satisfacție că valoarea filmului nu rezidă numai în sensul lui major, ci, de astă dată, și în acoperirea lui artistică de către autori, regizor, operatori, actîri.

Nu cunoaștem decît primele episoade dar de pe acum se desprind cîteva atribute: autenticitate, dinamism, atmosferă. Deci, acele atribute care sînt proprii unei adevărate opere de artă.

● Nici westernuri mediocre cu fermieri veroși și trei crime pe secundă, dar nici filme cu duiosii polițiști francezi în căutarea unei bombe gata să explodeze, cu trucuri ieftine și suspense-uri melodramatice cum a fost cel prezentat cu o săptămînă în urmă. Filmele valoroase, cu o mare forță educativă și de reală valoare artistică există și le așteptăm apariția în programele micului ecran.

● Camerele de luat vederi plecate într-un turneu estival prin stațiunile cele mai pitorești ale țării, prin locurile unde au apărut atracții turistice ar putea determina o nouă rubrică televizată, de reală utilitate în aceste luni, poate sub titlul «Unde vă petreceți timpul liber». O emisiune de și despre turism poate avea multiple semnificații. În primul rînd o largă popularizare a celor mai frumoase tocuri din țară (cu o informare completă pentru cei interesați) apoi un ghid necesar marelui flux de călătorii de agrement. Imaginile pot fi însoțite de comentariile unui «drumet» competent ca și de acelea ale unui medic, cu recomandări terapeutice.

Emisiunile nu trebuie inventate. Ele apar din necesități. Televiziunea va da astfel răspunsuri tuturor celor care în vacanță sau la sfîrșitul săptămînii își pun întrebarea: încotro mergem? Și mai ales: ce ne așteaptă acolo?

CEI MAI POPULARI ACTORI AI ECRANULUI POLONEZ '70...

...sînt Barbara Brylska (foto 1) și Olgierd Lukaszewicz (foto 2). Aceste prețioase titluri le-au fost acordate de curînd, în urma anchetei efectuate printre cititorii revistei «Magazyn filmului» care i-a apreciat pe tinerii actori pentru recente lor creații din Album polonez (Barbara Brylska) și, respectiv, Romanticii și Pădurea de mesteceni (Olgierd Lukaszewicz).

Sophia Loren, copleșitoare, încă o dată într-un rol care i se potrivește atât de bine: femeia simplă și curajoasă «popolana», cum îi spun cu respect compatrioții ei.

film

PE ECRANE

FLOAREA SOARELUI

Vittorio de Sica ne demonstrează prin «Floarea soarelui» că știe să-și revitalizeze celebritatea cu acel talent cald, uman, duios și tragic, care i-a adus, cu mulți ani în urmă, cinstea de a fi unul dintre promotorii de seamă ai neorealismului. Nimic din prețiozitatea artificială a regizorului din «Un loc pentru îndrăgostiți», căci fără a renunța la investigația mișcărilor sufletești ale eroilor săi, de data aceasta De Sica își reamintește de propria sa lecție din «Hoșii de biciclete», «Umberto D» sau «Miracol la Milano» — aceea că personajul aparține epocii și este determinat de mișcările ei sociale și istorice, indiferent dacă vrea sau nu să ia cunoștință de ele.

Dacă Antonio și Giovanna își construiesc dragostea pe neparticiparea la evenimentul istoric major — războiul — ei vor lua cunoștință de realitate și de legile ei morale și sociale de-abia când vor căuta să înțeleagă asprimea și durerea propriei lor povești de dragoste.

O lecție simplă și firească despre necesitatea participării omului la destinul colectivității din care face parte. Salvat de la o moarte sigură de fătura angelică dar robustă a Mașei (Liudmila Savelieva, deși mai maturizată are aceeași candoare diafană, mirată și tristă, a frumoșilor ochi albaștri), Antonio își uită trecutul. Amnezia nu privește doar soția credincioasă, căreia nu-i va putea explica în ce constă siguranța și liniștea pe care le-a descoperit lângă femeia străină; uitarea se întinde peste tot trecutul din care au izbucnit ura și războiul, peste societatea care le-a generat. E o uitare ca o barieră peste care, în ciuda efortului de întoarcere înapoi, nu va mai putea sări. La fel cum celălalt italian s-a integrat în societatea socialistă fără întrebări inutile, tot așa Antonio se va întoarce în noua lui lume, construită sub semnul luminos al «florii soarelui».

Dacă regizorul ar fi renunțat la unele naivități melodramatice și la tentația de a explica pînă la didacticism destinele eroilor săi — care se întîlnesc să-și «explice» pînă la desființare frumoasa despărțire din gară, într-o noapte cu tunete și fulgere cînd se mai și stinge lumina — am fi rămas cu imaginea omenească și profundă, neîntinată de eforturile «melo» ale celor doi mari actori: Sophia Loren și Marcello Mastroianni. E poate o slăbiciune pe care trebuie să i-o iertăm acestui autentic «as» al sufletului omenesc, chiar cînd își scaldă filmul în culori prea strălucitoare și nefuncționale dacă ne gîndim la două mari scene ale filmului: secvența întîmpinării ostașilor de o adevărată armată de oameni fără glas, cu fotografii în mîini (nu cumva să sperie speranța!) și scena întîlnirii celor două soții, care neputînd să-și reproșeze nimic una alteia își traduc disperarea paradoxalei situații dînd proporții unui fleac: cearta copilului nespălat pe mîini.

Iuliana POP

ACEȘTI TINERI MINUNAȚI ÎN BLUZE ALBASTRE

de Petre ANGHEL
Fotografii de E. IAROVICI

La Tirgoviște, pe cîmpia imensă de peste calea ferată, cîteva mii de muncitori își dovedesc din plin vocația de constructori. Pentru început, mii de muncitori pun temeliile cetăților de piatră și beton, apoi alte mii li se vor alătura întru construirea unor obiective, mărturie elocventă a politicii înțelepte a partidului de industrializare a țării și de repartizare judicioasă a forțelor de producție.

ACEȘTI TINERI MINUNAȚI ÎN BLUZE ALBASTRE

Brigadierii Ion Berechet și Ion Dumitrache — prezențe demne de toată lauda pe șantierul fabricii de tablă electrotehnică — au adus cu ei experiența bogată a altor șantiere din țară.

Oricât ar părea de ciudat aceste mii de muncitori «se pierd». Mai întâi fiindcă halele enorme înălțate sau în curs de construire îi acoperă și ei n-au timp să se expună, să se arate, și nici nu prea au timp să stea de vorbă. Cel mult aruncă din când în când câte o glumă.

— Ce zici, nene, te făcuseși bucureștean, nu ște cunosteai?

— Ba bine că nu, aveți noroc că a început construcția de aici și am venit să vă mai învăț și pe voi ce e prin lume...

La cei 28 de ani ai săi, maistrului Șerban Iodan îi dă mina să dea sfaturi. «Eu, zice, am plecat de acasă la 17 ani. Mai crud decât copiii ăștia și am lucrat pînă acum aproape pe toate șantierele din țară — la Galați, la Borcești sau la Rovinari — dar am rămas tot dimbovițean și cînd s-a putut m-am întors, adică atunci cînd am crezut eu că pot să fac o treabă ca lumea și la noi... Bine era și pe acolo, tot ca acasă, că pe șantier mi-am cunoscut soția și cu ea am fost peste tot dar te cheama locul copilăriei și simți nevoia să muncești printre ai tăi ».

«Din '56 sînt pe șantiere, adaugă șoferul Voicu Dumitru.

Tîrgoviște își adună fiii. Unul dintre cei 1 100 de tineri veniți pe Șantierul național al tineretului de la Tîrgoviște.

Ce-am văzut pe Argeș, pe Lotru sau la Porțile de Fier... Și-am cîștigat bani frumoși de mi-am făcut gospodărie s-o întorc după soare. Acum zic, hai nevastă pe la ai noștri, că se ridică Tîrgoviștea. Acum, dv. nu vă uitați că sînt șanțuri și noroaie, că eu știu cum îi începutul, veniți peste 2 ani și de nu v-o place ce fac copiii ăștia, tinerii, să-mi spuneți că am colindat țara de pomană ».

Dar acești veterani, cît se poate de necesari, de altfel, se pierd și fiindcă-ți sar în ochi tinerii, bobocii. Fiindcă din cei 4 000 de muncitori ai șantierului 1 100 sînt tineri. Și ei, într-o atmosferă proprie marilor hotărîri, au convenit să-și dea mina sub steagul unui Șantier național al tineretului. Rezultatul: toți tinerii sub 30 de ani au devenit brigadieri constituind 5 detașamente și alte 4 brigăzi ce activează sub directa conducere a comandamentului. Împărțită în 21 de organizații U.T.C. mia de tineri are scopuri unite și sigure: înălțarea obiectivelor de pe platformă, formarea de muncitori calificați pentru viitoarele uzine, conceperea șantierului ca pe o veritabilă școală a muncii, a entuziasmului, a curajului. Totodată Șantierul național a devenit un mijloc eficient de educație comunistă a tinerei generații, în sprijinul respectului pentru muncă și pentru valorile materiale create de orînduirea noastră socialistă.

Forța de muncă a fost organizată judicios. Alături de meseriași cu experiență, tineri la începutul profesiei sau cei care urmează să se califice. Deocamdată, aici nu e timp de explicații care să înceapă dimineața și să se sfîrșească seara. Se învață muncind, prinzînd tainele din cele două vorbe ale celui care lucrează alături și-și sare, la nevoie, în ajutor. Deocamdată. Curînd, 2 000 de tineri vor fi cuprinși în acțiunea de calificare și de ridicare a calificării în meseriile de zidari, dulgheri, betoniști, fierari-betoniști, montori, sudori etc. Adică tocmai ceea ce e

necesar unui șantier ce se întinde atît în spațiu cît și în timp. Foarte mulți dintre ei vor rămîne aici și după darea în folosința a obiectivelor. Nu va lipsi posibilitatea calificării în două sau chiar mai multe meserii, după cît se va arăta de vrednic fiecare.

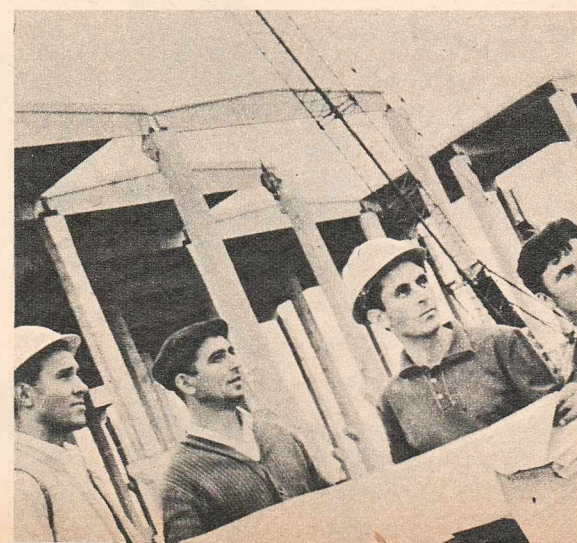
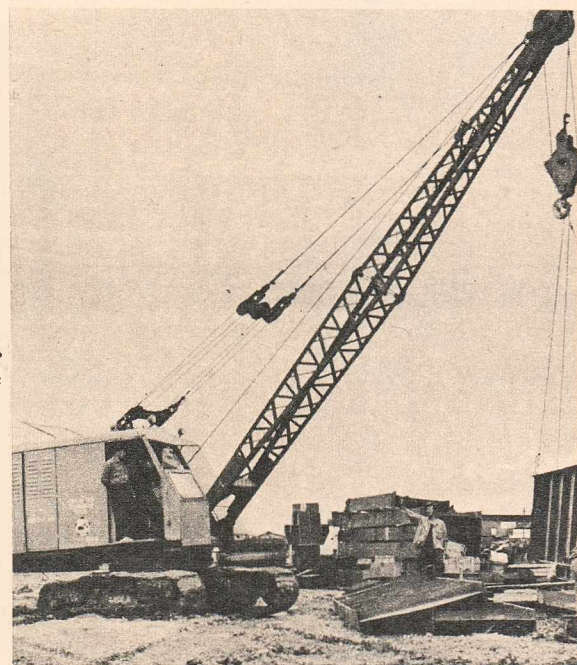
Începutul e de bun augur. Tovarășul Gheorghe Scărlătescu, secretarul Comitetului de partid al Grupului de șantiere, e categoric: «Au venit foarte mulți tineri pe șantier și dintre ei... foarte mulți sînt tineri de nădejde; ne-am convins mai repede decât ne așteptam că sînt dornici de lucru și că n-au venit întîmplător. Ceea ce ne bucură cel mai mult e faptul că îi simțim legați de șantier, de județul nostru. Ca să nu mai vorbesc de cei care vor să se califice».

Platforma industrială de la Tîrgoviște n-a fost însă o mreață numai pentru cei ce nu-și făcuseră o meserie și rămăseseră prin jurul casei sau așteptau nu știu ce școli. Ea a atras cu tăria unei vetre de țară și alți tineri răspîndiți pe alte șantiere, dar porniți de prin jur. Cînd s-a ivit ocazia s-au întors acasă. E cazul sudorilor Petre Nichita, Nicolae Pînzaru, al lăcătușului Ion Dumitrache, al instalatorului Tudor Stoica și al multor altora. Inginerilor Diamandi și Dan Stănel, care lucrează alături de brigadierii, platforma Tîrgoviște le-a confirmat vocația pentru șantier. «Mie — zice primul — nu mi-a fost ușor să mă

Deocamdată, lucrările sînt la început. Curînd, experiența celor în vîrstă și vigoarea tinerilor se vor uni și vor schimba radical fața acestei cîmpii dimbovițene. Angajamentul brigadierilor prevede ca secția sculărie a fabricii de strunguri să fie dată în funcțiune cu 4 luni înainte de termen.

decid. Sînt bucureștean și am lucrat 4 ani în proiectări la un sfert de ceas departe de casă. M-am gîndit vreo 6 luni și apoi mi-am zis: la Tîrgoviște se poate învăța meserie. Acum știu că am făcut cea mai bună alegere. Ca să nu mai spun că a fost o adevărată șansă să lucrez printre tinerii constituiți în detașamente, toți dornici de muncă, gata să învețe și să pună umărul unde-i mai greu». Tot prin opțiune a venit aici și inginerul Dan Stănel: «Am terminat la Iași, dar am ales Tîrgoviște fiindcă mi-am dorit să lucrez la un obiectiv nou, să fiu în miezul problemelor de la început. Și soția m-a înțeles».

La Tîrgoviște, calmul cîmpiei a fost înlocuit cu forfota șantierului. Dacă te integrezi cîteva zile printre brigadierii aceștia tineri, te convingi că totul se înalță prin muncă susținută zi de zi, ce duce la adevărate salturi spectaculoase. Sau cel puțin acesta e sentimentul care te stăpînește. Fiindcă fiecare zi, oricît de deosebită e cea dinainte, rămîne asemănătoare prin dinamismul ei: s-a mai ridicat o hală, s-au terminat lucrările de finisaj, s-au pus temeliiile unei secții. Și toate aceste succese, consemnate sau nu de reporter, se înscriu la loc de cinste pe lista angajamentelor cu care colectivele de aici întîmpină sărbătoarea națională de la 23 August. O clipă timpul încremenește ca în ziua aceasta cînd se asistă cu ceremonie la înălțarea primului stîlp de la oțelărie. Apoi totul reintră în normal, adică în iureșul acela general, propriu șantierului care, curios, nu-i uimește tocmai pe cei implicați direct în vîltoarea lui.

dialog cu cititorii

de H. DONA

▲ Pe șantierul uzinei de oțeluri aliate și de table subțiri, la fabrica de strunguri sau de becuri fluorescente, brigadierii sînt prezenți aducînd un plus de energie și de entuziasm.

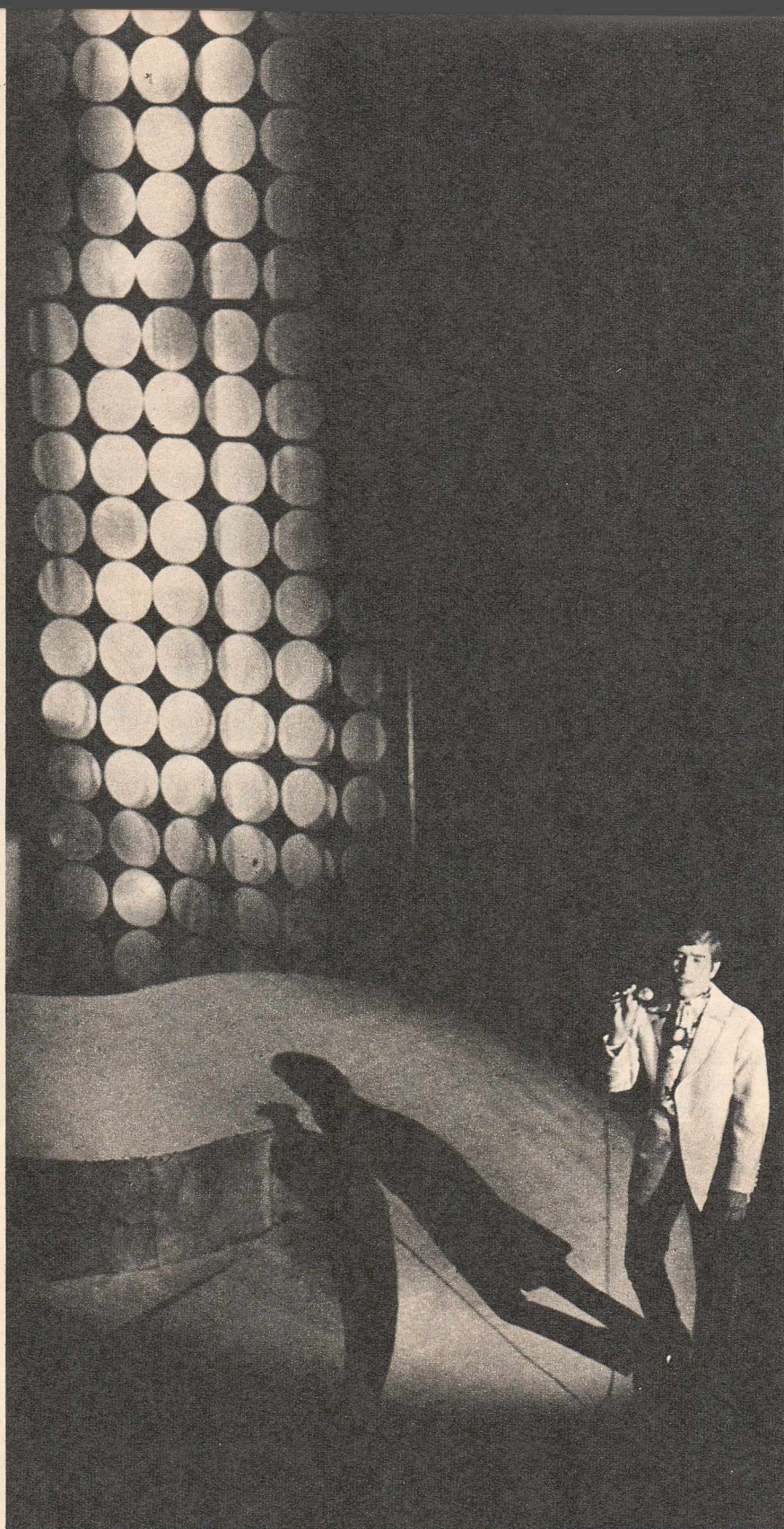
Începe o nouă zi. Inginerul Andrei Rotaru și comandantul Șantierului național, Virgil Aldea (în dreapta fotografiei), stabilesc ordinul de lucru pentru șefii de echipă și pentru brigadierii.

Cititorul Valeriu Doboșan din Cluj își exprimă satisfacția pentru apariția noii rubrici a revistei noastre «Opinii» și ne întreabă dacă orice cititor «poate încerca să colaboreze la ea». Răspunsul este, bineînțeles, afirmativ; am înființat această rubrică, în efervescența manifestată în întreaga țară, datorită publicării și discutării programului de îmbunătățire a activității ideologice și cultural-educative, tocmai pentru a da posibilitate ca unele probleme importante ale vieții noastre cotidiene să fie discutate în coloanele revistei nu numai de către publiciști profesioniști, ci și de către oameni ai muncii, activi în sfera producției materiale, implicați direct în realitățile colectivelor de producție, capabili să aducă puncte de vedere interesante, întemeiate pe propria lor experiență concretă.

Din Brăila, cititorul L. Pascu ne trimite un fel de reportaj-eseu-poem în proză, pe care doar lipsa mai multor elemente concrete, de acțiune și de culoare, precum și o structură cam dezlinată, îl împiedică să fie luat în considerare pentru o eventuală publicare. Rămînînd deci — pînă la noi ordine — singurul cititor al reportajului scris de tov. Pascu, nu mă pot împiedica, totuși, să remarc că tema abordată de dumneasa este deosebit de frumoasă și generoasă: nașterea, consolidarea, maturizarea unei prietenii în procesul activității comune, pe baza puternică a solidarității camaraderesti în muncă. Nu credem, așa cum își exprimă temerea într-o scrisoare însoțitoare autorul, că o asemenea temă e romantică (în înțelesul de desuet, de ne-modern). Dimpotrivă, tocmai în vremea noastră, tocmai într-o societate ca a noastră, prietenia, solidaritatea, munca umăr la umăr devin valori cu prezență efectivă — pentru că e neîngrădită — în viața oamenilor. Ceea ce mi se pare mai degrabă romantic (de data aceasta în înțelesul de naiv) în cele scrise de cititorul brăilean este ideea că o dată ajuns la maturitate nu mai ai probleme în relațiile cu oamenii, că surprizele (mai ales cele neplăcute) sînt excluse. Fără a voi cîtuși de puțin să tulburăm optimismul tînărului nostru interlocutor, îl putem asigura totuși că, din păcate, lucrurile nu stau chiar așa. Mai există oameni care după ani de comportare rectilinie își dau deodată «poalele peste cap», sau își pierd curajul, sau își descoperă brusc o susceptibilitate exacerbată, oameni care pentru te miri ce sînt gata să-ți întoarcă spatele, să îmbrățișeze ce au detestat și să se ploconească în fața ce au sfidat. Și acestea, de cele mai multe ori, nu din convingere (e de înțeles, la urma urmei, ca cineva să-și schimbe în anumite împrejurări aprecierile), ci din vanitate ieftină, din lâcomie de glorie, din autosupraapreciere. Bineînțeles, existența unor asemenea fenomene nu trebuie să ne facă să pierdem încrederea în oameni; cel mult, trebuie să fim mai exigenți față de cei cărora le acordăm încredere.

Reportajele publicate în revista noastră cu privire la activitatea echipelor de control care urmăresc exercitarea unui comerț civilizată în piețe și în unitățile de alimentație publică au stîrnit un mare ecou printre cititori; mulți ne-au trimis și fel de fel de sesizări. Toate sînt în momentul de față verificate cu atenție. Printre aceste scrisori reținem și una, a cititorului R. Slăvescu din București, nu lipsită de umor. Ne permitem să reproducem cîteva rînduri: «...în mod bizar, de mai multă vreme, toate restaurantele (de la noi, din București, dar și în restul țării) s-au profilat în exclusivitate pe cîteva — puține — preparate de carne... Trăim, prin voința (și comoditatea) TAPL-urilor și împotriva tuturor principiilor unei alimentații raționale, o epocă a mititeilor. N-am nimic împotriva acestui suculent produs, dar a face din el piesa de rezistență a tuturor meniurilor, mi se pare aberant... Ce facem? Am uitat că pămîntul acesta e atît de darnic, că bucătăria românească e atît de bogată și de variată?»

Cititorul A. Cioară din Baia Mare propune ca rubrica «Dialog cu cititorii» să poarte titluri și subtitluri pentru ca cei interesați să știe dacă li se răspunde sau nu. Spațiul afectat «dialogului» nostru este atît de restrîns, încît nu ne mai putem permite să-l ocupăm cu felurite subtitluri. De altfel, noi pornim de la convingerea — nedezmințită pînă acum de fapte — că, pe de o parte, cei care ne scriu așteaptă și un răspuns și deci se vor osteni să parcurgă, măcar fugitiv, rubrica noastră, pentru a vedea dacă e vorba și de ei, iar pe de altă parte «dialogul» poate interesa și pe unii dintre cei care nu ne-au scris. Sondajele destul de riguroase au arătat că circa 70 la sută dintre cititorii «Flacării» ne urmăresc în această coloană. E mult? E puțin? Noi le mulțumim și celor 70% pentru atenție și celor 30% pentru discreție.

▲ *Dida Drăgan — o mare revelație.*

▲ *Cornel Țonstantiniu — un bun creator de atmosferă.*

◀ *Ana Petria — sinceritate deplină.*

▶ *George Enache — un glas sănătos, limpede.*

CÎNTECUL ROMÂNESC

LA ORA

CONFRUNTĂRILOR

CONCURSUL NAȚIONAL DE CREAȚIE ȘI INTERPRETARE MAMAIA '71

Muzica noastră cea de toate zilele, muzica ușoară, a trăit câteva ceasuri bune de confruntare. Ne-am obișnuit să numim *sărbători* întâlnirile artistice dar dacă se întâmplă ca de undeva, din preajmă, să iasă la iveală și caracterul de lucru, nu putem decât să-l salutăm ca pe o prezență binevenită. Recentul Concurs de creație și interpretare Mamaia '71, lipsit (din motive de reavoință atmosferică) de culorile albastrii ale Teatrului din Mamaia, de nisipul auriu și de soare, mutat cu arme și bagaje la Constanța, constrâns să se desfășoare pe mai puțini metri pătrați și într-un mediu mai auster, a pierdut poate o anumită exuberanță; oricum însă regretul s-a împărțiat repede. La ora de față, muzica ușoară — alături de întreaga noastră artă — chiar și înveșmîntată în haine festive are nevoie de o judecată lucidă, întreprinsă cu suflet tânăr, deschis, dar cu mult discernămint, dată fiind larma ei pătrundere în mase. Verdictele pesimist destructive, comparațiile mofturoase, bazate pe termeni aduși de aiurea, ca și îngăduința nejustificată nu înseamnă nici spirit critic, nici, respectiv, optimismul dătător de forțe, ci doar solicitarea celor mai comode și neangajante aprecieri. Faptul că la actuala ediție premiile I și II nu și-au găsit un stăpîn demonstrează înalta exigență de la care s-a pornit. Muzica noastră ușoară trăiește un moment de limpezire, de adunare a forțelor, de îndepărtare a compromisurilor. Dintre cîntecele selectate pentru faza finală (24 din 300!), un număr apreciabil au calități melodice incontestabile, un lirism peste care nu se poate trece în grabă; unele bat, nu fără succes, la porțile umorului de factură populară. Impunerea lor cere însă un oarecare timp și, bineînțeles, o înțeleaptă politică de difuzare. *Încrederea* (Ion Cristinoiu — Mihai Dumbravă), *Primul loc de pe pămînt* (Al. Mandi), *Dar ce nu ai* (V. Veselovschi — M. Maximilian), *A fost odată ca-n povești* (Horia Moculescu — Mihai Maximilian), *Ți-aduci aminte* (Constantin Alexandru — Aurel Storian), *Soarele dragostei* (George Grigoriu — Angel Grigoriu și Romeo Iorgulescu) vor găsi audiență. Chiar și printre melodiile nepremiate există câteva semne că unele vor ști să-și ia soarta în propriile lor mâini, ca să zicem așa, să-și croiască singure drum spre inima ascultătorilor: *Numai tu nu știi* de Petre Mihăescu, *Zarzărul de Aurel Manolache*, *Îți doresc* de Mălineanu, *Linuștea mea* de Gelu Solomonescu, *Of* de Paul Urmuzescu. Fără a trăi sub obsesia piesei gata să se constituie pe loc în șlagăr, a melodiei care să nu ne dea pace, pe care s-o fredonăm de la mic la mare (la urma urmei nu simțim cu toții o masă de Cantabili), s-a remarcat absența aceluia cîntec a cărui inspirație generoasă să ne făgăduiască că odată ni se va face dor de el. De fapt, ce este un cîntec mare (dincolo de perfecțiunea lui armonică, tehnică), dacă nu o melodie pe care o chemi la tine într-o oră bună sau rea? Impresia de monotonie pe care au lăsat-o multe cîntece se datorește și revenirii, oboșitoare, a aceluiași teme. Se cîntă, încă cu insistență oboșitoare, nostalgiile, părerile de rău și alte dulci tristeți ale dragostei, pe versuri uneori corecte, onorabile, dar departe de a nuanța sentimentele, de a crea, prin cuvînt, o sugestie care s-o prelungească pe cea a cîntecului. Încercările de a evada din această zonă au fost — cu excepția cîntecului lui Al. Mandi — stîngace, reconvingătoare (*Nu te uit buna mea învățătoare*, *Dunărea mireasă*, *Spectacol de gală*). Bunele intenții nu ne pot mulțumi; preocuparea, efortul de a înfrînge limitele îndărătnice ale ariei tematice reprezintă o obligație a tuturor aceluia care sînt investiți să răsfrîngă în cîntec bogata spiritualitate a omului de astăzi, preocupările, aspirațiile.

*

Interpreții-concurenți prezenți la actuala ediție au dovedit, cu prisosință, existența unor resurse care, să recunoaștem, nu au fost ocrotite și susținute cu cea mai mare grijă pînă acum.

În orice caz, cei care au ochi de văzut au fost invitați să se convingă că nu în rezervația ultimilor noștri *Cerbi de aur* trebuie să căutăm adevărata măsură a valorilor. Tripletă brașoveană din acest an ar ține cu greu capul sus în fața citorva dintre tinerii pe care i-am aplaudat din toată nima acum la Constanța. Sensibilă ca o floare rară, cu largi disponibilități vocale, nici o clipă oîndite de ispita spectaculozității în sine, Dida Drăgan este o certitudine. Ca și Cornel Constantin, un ales creator de atmosferă, din familia aceluia talmăcitor care întorc cîntecul pe o parte și pe alta pentru a-i descoperi toate sensurile. Nu trebuie pierdută din vedere Ana Petria cu glasul ei cald, bine timbrat, cu o sinceritate necontrafăcută și o bună intuiție în a ocoli dulcemiile, efectele amăgitoare. George Enache, adoptat în ultima vreme de tineri, răspunde încrederei printr-o voce sănătoasă, limpede. Premiul II a răsplătit, excesiv, o cîntăreață duioasă dar amenințată de pericolul monotoniei și al inexpressivității în interpretare, Stela Enache. Alte câteva nume noi ne îndeamnă să le urmăm evoluția.

În ceea ce-i privește pe consacrați, pe cei care au fost mesagerii cîntecelor aflate în concursul de creație, ei nu s-au dezmințit. Nu este un secret pentru nimeni că multe cîntece au fost susținute cu o dăruire care merită mai mult decît o floare și o vorbă bună. Le-am reintîlnit pe Margareta Pislaru, aceeași apărătoare înverșunată a extragerii fiecărei picături de frumusețe dintr-un cîntec, pe Marina Voica, cu trilirile ei încărcate de un sentimentalism de bună calitate. Le-am reintîlnit pe dramaticul Sergiu Cioiu, mereu gata să-și dea sufletul pentru o idee, pe șagălnicul nostru Dan Spătaru, cu umorul și umbrele sale de tristețe, cu secretele sale de deținător al comunicării aprinse cu publicul. Le-am întîlnit în sfîrșit pe Aurelian Andreescu, fără îndoială cel mai bun cîntăreț al nostru la ora actuală, muzical pînă în virful unghiilor, produs al propriei sale voințe de a nu sta pe loc. Andreescu este astăzi asemenea aceluia mari actori de film pe care nici cel mai prost regizor nu-i poate compromite: orice melodie ce-i încapă în mină își trăiește o viață a sa, aparte. Pe unde se află el oare cînd selecționează solicitarea, pentru recitalurile de la Brașov, numai și numai pe fostele cîștigătoare, cu un automatism bun poate la ceva, dar nu în artă? Era aici, la doi pași, dar s-au preferat soluțiile cele mai la îndemînă.

Magda MIHĂILESCU
Fotografii de S. STEINER

◀ Margareta Pislaru — consecvență cu ea însăși.

Marina Voica — sentimentalismul de calitate.

◀ Dan Spătaru — talentul comunicării cu publicul.

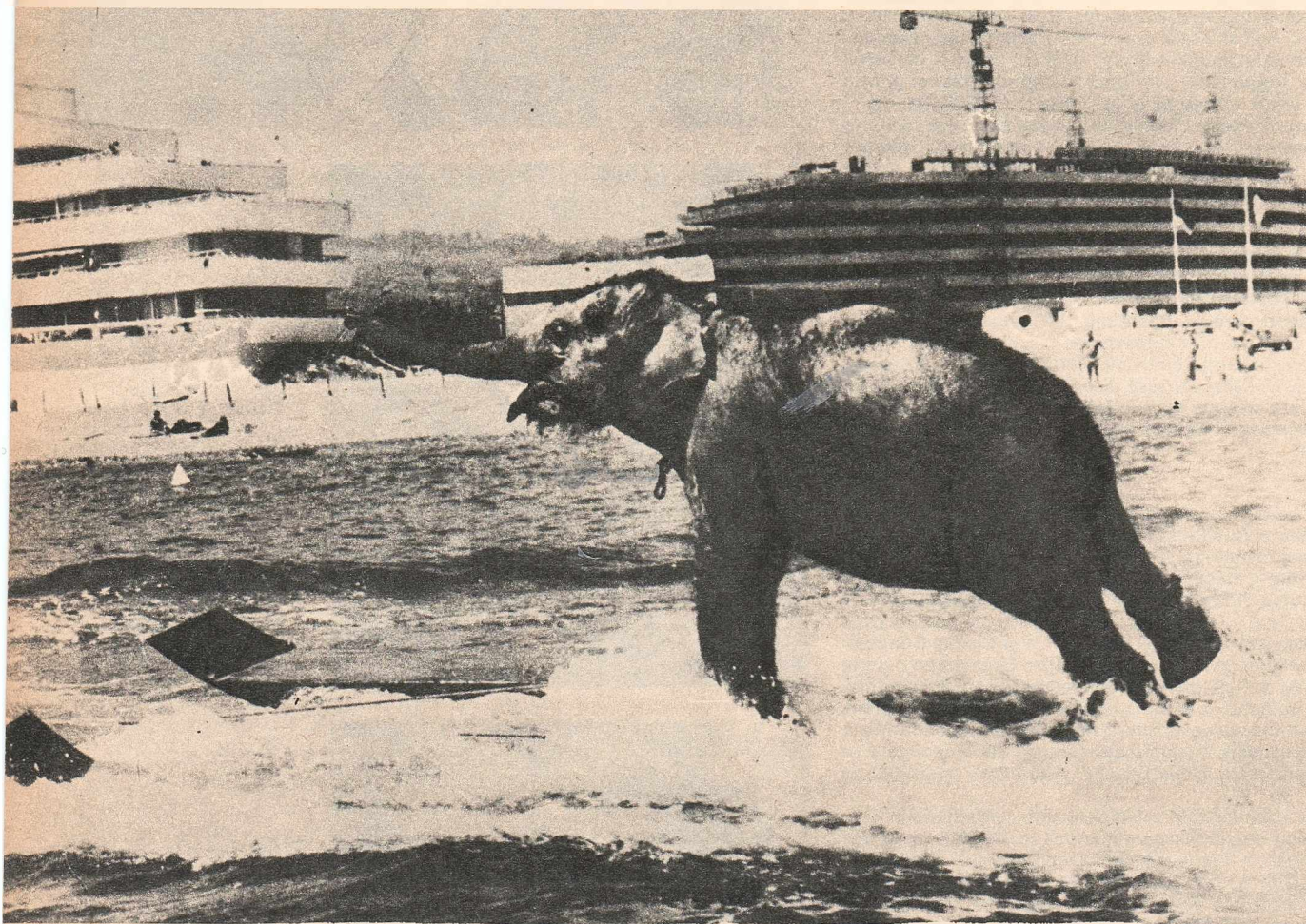
◀ Sergiu Cioiu — mereu în căutarea unei idei.

F varietăți

frumuseți ale patriei prea puțin cunoscute

◀ Vulcanii noroioși de la Piclele Mari, Berca, județul Buzău, constituie unele dintre curiozitățile structurii geologice ale țării noastre. Fenomene unice în Europa, ei au furnizat, de altfel, primele indicații că în apropiere se află zăcăminte de petrol. De la adâncimi de 3 500-4 000 m acești vulcani erup apă sărată antrenând roci, cochilii-fosile și piței. Peisajul înfățișat de vulcanii noroioși este de o stranie frumusețe. Din păcate, turismul a fructificat insuficient aceste minuni ale naturii patriei noastre.

Foto: M. ALEXE

o văzurăm și pe asta!...

Cu grația unei balerine și cutezanța unei sportive desăvârșite, elefantița Chiutoh practică (cu plăcere sau nu, numai ea știe) schiul pe apă, sportul îndrăzneții.

Mai rămâne ca dumneavoastră să stabiliți

cine merită felicitări mai calde:

ea, elefantița, sau dresoarea ei, care nu și-a cruțat talentul și răbdarea, timp de aproape un an, până când pahidermul a reușit senzaționalul număr. Lucrurile se petrec pe coasta franceză a Mediteranei.

farsa computerului

Heinrich Luhmann, un grădinar din Diebrock (R.F.G.), a trăit o aventură unică. Ducându-se într-o zi să depună câteva zeci de mărci pe libretul său de economii, a constatat cu surprindere că în soldul său figurează o sumă uriașă, de câteva zeci de milioane de mărci. Presupunând că suma respectivă este o moștenire, bineînțeles din America, transferată la bancă, Luhmann a trăit 15 zile de fericire. Numai 15 zile, pentru că după aceea a fost chemat la bancă unde directorul i-a cerut mi de scuze pentru greșeala comisă în carnetul său. Directorul, cam incurcat, l-a anunțat pe client că nici măcar nu poate să-l sancționeze pe vinovat, acesta fiind... un computer.

de Teodor MAZILU

Spaima de aer

X e convins că tot ce a învățat, studiat, rumegat pînă acuma e mai mult decît suficient, de aceea se ferește să mai citească o carte. Așa cum sînt unii care trăiesc teama de a se îngreșa, X trăiește teama ca nu cumva, fără să-și dea seama, din lăcomie și neatenție, să nu devină prea cult. Ce să facă el cu atîta cultură? Spaima lui e adevărată și noaptea are coșmaruri pe această temă... De aceea își ia toate măsurile de precauție, închide toate ferestrele, ca nu cumva să răzbată puțin aer curat sau o idee rezonabilă.

X are o teamă animalică de toate lucrurile normale, sănătoase. E convins că apa de la izvor dăunează organismului și o plimbare în aer curat poate să-i fie fatală. Plăcerea lui e să zacă în circiumă, în fum de țigară și-n aer murdar. Așa cum alții au nevoie de soare, X are nevoie de beznă și glume idioate. Cînd i se propune să facă o plimbare afară, se sperie...

— Cum să mă duc să mă plimb? Nu vezi ce frumos e afară?

Toate evenimentele, toți oamenii sînt judecați din acest punct de vedere; unde se poate găsi puțin aer viciat, unde poți schimba o vorbă cu un individ cu două fețe, unde se poate birfi în condiții optime.

— Nu-i mai calc pragul lui Y — se scandalizează X. Acolo nu se poate birfi, acolo nu te poți îmbăta pînă cazi sub mese... Ce fel de individ e W? Nu e capabil de nici o glumă proastă...

Pierderea măsurii i se pare lui X un act de cultură.

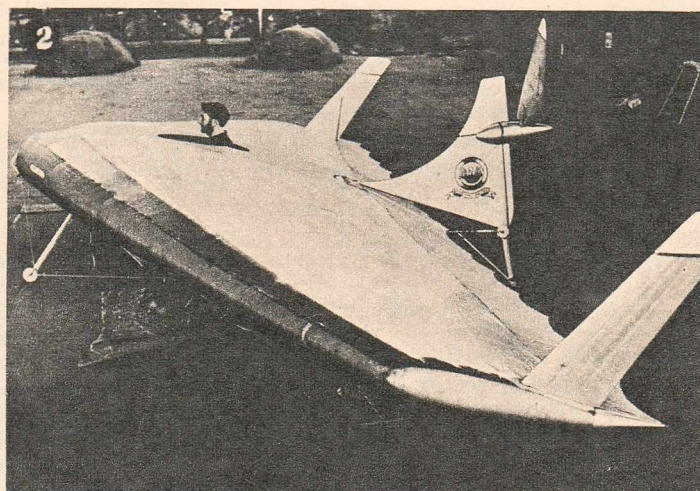
— Cum e posibil? Un om de-o mare cultură și nu bea ca un porc? Atunci de ce a mai studiat?...

Pe X puținule studii pe care le-a făcut l-au dus la această concluzie și se miră că alții fac abstracție. Pentru el a trăi în întuneric e ceva firesc. X crede că vulgaritatea lui este expresia sănătății, că e vulgar fiindcă rinichii și ficatul îi merg de minune. X n-are de unde să știe că vulgaritatea lui e dietetică și sufletul lui e făcut din material plastic. Vulgaritatea e semn de boală și cine are asemenea trăsături tehnice să cheme medicul.

Dar pînă la urmă tot oxigenul îi va veni de hac. O plimbare în aer liber îi va fi fatală.

o clipă doar, să-mi umflu avionul...

Adevărul adevărat e că mister Don Perkins exagerează puțin. De la scoaterea lui din portbagajul mașinii (foto 1) și pînă cînd avionul va fi gata să decoleze (foto 2) vor trece nu «o clipă», ci 45 de minute. Atîta durează umflarea acestui uimitor de simplu aparat de zbor confecționat din nailon, poliuretan și duraluminu tubular. Pilotul aparatului n-are nevoie de mai multe cunoștințe de navigație aeriană decît... un biciclist. Ca și acesta, el trebuie doar să dea din pedale pentru ca aparatul să înainteze și să miște ghidomul pentru a-l îndrepta spre dreapta sau stînga. Cercetările intense ce se fac la Cardington (Anglia) în legătură cu realizarea unui aparat de zbor gonflabil, ieftin, ușor de manevrat, au făcut astfel un mare pas înainte.

cei 5 magnifici din gdansk

Leokadia Rychert din Gdansk (R.P. Polonă) a fost răsplătită din plin pentru tot ceea ce a trebuit să sufere pînă a adus pe lume — dintr-o dată — trei fete și doi băieți. În opt săptămîni de la naștere, cei cinci magnifici, sănătoși și cumiși, au luat în greutate (fiecare pe partea lui) cîte 1,400 kg. Bravo Leokadia!

marinarul adevărat nu se teme de apă

Să le spunem «pantofi»? — parcă ar fi cam mari! Să le spunem «bărci»? — parcă ar fi cam mici! Oricum le-am spune însă, folosind aceste încălțări, marinarul britanic Alan Hogarth poate... merge pe apă. Iată-l pășind pe Tamisa, în drum spre chei, după terminarea cartului.

CEC. VĂ OFERĂ, DV. ALEGEȚI

LIBRETUL DE ECONOMII CU DOBÎNDĂ ȘI CÎȘTIGURI

Dacă intenționați să vă procurați mobilă, televizor, frigider, aragaz cu butelie sau alte obiecte de uz gospodăresc, vă recomandăm să folosiți **libretul de economii cu dobîndă și cîștiguri**.

De ce? Explicația este simplă. Acest libret pe care vi-l recomandăm răspunde perfect dorințelor dv. Utilizîndu-l, beneficiați de cîștiguri în obiecte cu valori de pînă la 50 000 lei și, în plus, de **dobînz**.

Obiectele pe care le puteți cîștiga sînt numeroase. Lista lor cuprinde pe lîngă cele enumerate mai sus și altele la fel de folositoare: aparate de radio, mașini de cusut, aspiratoare de praf, mașini de spălat rufe ș.a.

Cîștigurile în obiecte se acordă prin trageri la sorți trimestriale, care au loc în ultima zi a fiecărui trimestru.

Dreptul de participare la tragerile la sorți trimestriale îl au libreturile de economii cu dobîndă și cîștiguri care au un sold mediu trimestrial de cel puțin 50 lei.

Cîștigurile se acordă **integral** titularilor libreturilor de economii ieșite la sorți care au un sold mediu trimestrial egal cu cel puțin 10% din valoarea cîștigului. Dacă acest sold este mai mic de 10%, se acordă un cîștig de 10 ori mai mare decît soldul mediu trimestrial al libretului.

Libreturile de economii cu dobîndă și cîștiguri nominale se emit de către unitățile C.E.C. proprii și mandatate din țară.

Depunerea inițială nu poate fi mai mică de 25 de lei.

Depunerile ulterioare și restituirile pe libreturile nominale se efectuează, de asemenea, la oricare unitate C.E.C. proprie sau mandatată din țară.

La dorința depunătorilor, libreturile

de economii cu dobîndă și cîștiguri pot fi emise și la **purtător** cu sau **fără parolă**. Unități emitente: filialele și agențiile C.E.C. autorizate.

Depunerea inițială este în acest caz de cel puțin 200 lei și soldul minim de 25 lei, iar depunerile ulterioare și restituirile se efectuează numai la unitatea C.E.C. care a emis libretul.

OBLIGAȚIUNI C.E.C. CU CÎȘTIGURI

Obligațiunea C.E.C. cu cîștiguri este un instrument de economisire «la purtător» (nenominal) pe care Casa de Economii și Consemnațiuni îl pune la dispoziția cetățenilor care doresc să-l folosească pentru păstrarea economiilor lor bănești.

Avantajului că sînt instrumente de economisire la purtător i se adaugă cel privind sporirea sumelor depuse, prin acordarea unor importante cîștiguri în bani. Pentru sumele depuse pe obligațiuni, Casa de Economii și Consemnațiuni acordă prin trageri la sorți lunare, care au loc în ultima zi a fiecărei luni, cîștiguri în bani de: 100 000 lei, 75 000 lei, 50 000 lei, 25 000 lei, 10 000 lei, 6 400 lei, 5 000 lei, 2 000 lei, 1 000 lei și de 800 lei.

Obligațiunile C.E.C. au valori fixe de 200 de lei, 100 de lei, 50 de lei și de 25 de lei. În funcție de valoarea nominală a fiecărei obligațiuni se acordă și cîștigurile ieșite la tragerile la sorți. Astfel, obligațiunile de 200 lei dau dreptul la cîștigul întreg, iar cele de 100, 50 și 25 lei, care sînt fracțiuni ale obligațiunii de 200 lei, dau dreptul posesorilor lor la cîștiguri reprezentînd 1/2, 1/4 și respectiv 1/8 din cîștigurile ieșite la tragerile la sorți.

DE UNDE ȘI CUM SE POT PROCURA OBLIGAȚIUNILE C.E.C. CU CÎȘTIGURI

Fiind un instrument de economisire «la purtător» (nenominal) obligațiunile C.E.C. cu cîștiguri se vînd și se cumpără fără nici o formalitate, la cererea verbală a depunătorului, la oricare unitate C.E.C. și poștală din țară.

Numărul și valoarea obligațiunilor C.E.C. cu cîștiguri care pot fi procurate de un depunător sînt nelimitate.

În primele zece zile ale fiecărei luni, obligațiunile C.E.C. cu cîștiguri se procură **fără diferență de preț** (la valoarea lor nominală). În restul lunii, obligațiunile C.E.C. se vînd cu diferență de preț, astfel: **obligațiunile în valoare nominală de 200 lei**, cu 203 lei în decada a doua a fiecărei luni și cu 205 lei în ultima decadă a lunii; **obligațiunile în valoare de 100 lei** cu 101, 50 lei în decada a doua a lunii, iar în ultima decadă a lunii cu 102,50 lei ș.a.m.d.

Obligațiunile se cumpără de către unitățile C.E.C. și poștale la valoarea lor nominală.

LA DORINȚA POSESORILOR DE OBLIGAȚIUNI C.E.C. CU CÎȘTIGURI

Depunătorii care economisesc pe obligațiuni C.E.C. cu cîștiguri și doresc să le

păstreze în deplină siguranță, precum și cei care doresc să aibă posibilitatea stabilirii vechimii depunerilor pot realiza aceasta, depunîndu-le spre păstrare la filialele C.E.C. Valoarea obligațiunilor ce pot fi depuse spre păstrare la C.E.C. nu poate fi mai mică de 1 000 lei.

Primirea spre păstrare a obligațiunilor C.E.C. cu cîștiguri poate fi făcută pe numele persoanei care depune obligațiunile sau pe numele altei persoane.

Obligațiunile primite în păstrare la filialele C.E.C. se restituie oricînd, la cererea titularului depozitului sau a altei persoane indicate în scris de acesta la «clauze de imputernicire», care sînt prevăzute în declarația de depunere spre păstrare a obligațiunilor.

Obligațiunile C.E.C. cu cîștiguri depuse spre păstrare la filialele Casei de Economii și Consemnațiuni participă, la fel ca și cele aflate asupra depunătorilor, la tragerile la sorți lunare.

VERIFICAȚI LISTELE OFICIALE CU REZULTATELE TRAGERILOR LA SORTI

Pentru a da posibilitate depunătorilor să cunoască rezultatele tragerilor la sorți, unitățile C.E.C. pun la dispoziția acestora după fiecare tragere la sorți listele cu obligațiunile ieșite cîștigătoare. De asemenea, listele cu rezultatele tragerilor la sorți sînt publicate în ziare centrale.

După fiecare tragere la sorți controlați cu atenție listele de cîștiguri și mai ales **nu omiteți să o faceți cînd vindeți o obligațiune C.E.C.** Toate unitățile C.E.C. țin în permanentă la dispoziția dv. listele obligațiunilor ieșite cîștigătoare. Cereți aceste liste, verificați-le cu atenție pentru a constata dacă obligațiunile C.E.C. pe care le dețineți sînt menționate în ele.

FABRICA DE FRIGIDERE GĂEȘTI FRIGERO

Model de masă
cu capacitatea utilă 140 l
CARACTERISTICI

- Dimensiuni:
- înălțime 850 mm
- adîncime 598 mm
- lățime 545 mm
- Capacitatea brută: 140 l
- Compartiment de joasă temperatură: 13,6 l
- Greutate netă: 50 kg
- Consum energie electrică:
la temp. ambiantă de 25°C = 0,6 kWh/24 h
la temp. ambiantă de 32°C = 1 kWh/24 h
- Temp. realizată în compartimentul de joasă temp. — 12°C
- Temp. realizată în compartimentul de răcire: între 0° și +5°C.

FRIGERO

hermes —

ZEUL CU MÎINI DE AUR

Pe minuscula etichetă care indică unitatea de proveniență, numele bătrînului meșter care a făurit acest obiect nu e trecut. Foarte puțini știu că acest butoiăș, un bibelou, adevărată bijuterie artistică din lemn, care se găsește într-una din vitrinele noului și elegantului magazin de artizanat «HERMES» — unitate recent deschisă în Capitală de către CENTROCOOP — este opera unui om care numără nouă decenii de viață, locuitor al comunei Stroiști — Iași. El este doar unul dintre miile de meșteri artizani care traduc în fapt bogății nestemate ale folclorului nostru, prin intermediul sculpturii, picturii, gravurii și al altor mijloace de exprimare artistică, perpetuând astfel o artă străveche specific românească.

Cele peste 300 de obiecte din rafturile și vitrinele magazinului din str. Șepcari 16 (în apropierea magazinului universal București) sînt toate valori artistice: și splendidele cergi lucrate la Bistrița-Năsăud, și vestitele cojoace maramureșene cu motive populare, și spumoasele marame, prezente într-un evantai de modele și culori, și iile și fotele care duc faima artei manuale și a ingeniozității creatoare a țărâncilor din Lereștii Argeșului.

Sarafane lucrate în județul Botoșani, stergare și fețe de masă expediate tocmai de la Săliște, covoare moldovenești și carpete de Tismana, o varietate practic nelimitată de costume naționale originare din Argeș, Săliște, Maramureș; cuverturi țesute în Pipirigul lui Creangă, iată doar cîteva din produsele care rețin, din primul moment, privirea oricărui vizitator care pășește pragul magazinului «HERMES».

Metatul modelat de meșterii din Ploiești, Cluj, Baia Sprie s-a metamorfozat în adevărate bijuterii artistice numite: scrumiere, rame pentru tablouri și oglinzi, veioze, lustre, aplici, casete pentru bijuterii și alte ornamentații pentru interior.

Dobrogea este și ea prezentă la «HERMES» cu produse din lemn și sticlă. De reținut că atît vasele și diversele bibelouri din sticlă neagră de Agiegea ca și măștile din lemn ars (innegrit) pot oricînd conferi unui interior o notă de originalitate și modernism. Și dacă este vorba de decorarea interiorului, de ce n-am aminti aici și de farfuriile din lemn pirogravat de la Șagu, și de metaloplastiile decorative lucrate în județul Timiș, și de tablourile cu aplicații din pai ca și de diversele produse din ceramică: vase, ulcioare, căni, servicii de vin, țuică etc.?

Din scurtul dialog pe care l-am purtat cu CRISTINA BĂRBOI, responsabilă de raion, aflăm că, încă din prima zi a deschiderii, unitatea a cunoscut o mare afluență de public — vizitatori și cumpărători — unul dintre ei turiști străini, care au ținut să confirme, cumpărînd diverse articole, buna impresie pe care și-au creat-o încă de la început. De altfel, din discuția purtată cu o cumpărătoare, ne-am putut convinge și noi de acest lucru:

— Pînă la venirea sezonului alb mai e încă destul timp. Observăm totuși că ați optat pentru această frumoasă haină de blană cu motive populare. Ce v-a determinat? Modelul, prețul acceptabil sau faptul că «se poartă»?

Gabriela Pleșcianu, desenator tehnic la I.P.C.U.P.:

— Toate la un loc. De altfel, satisfacția e cu atît mai mare, cu cît am reușit, în fine, să-mi realizez astăzi o dorință mai veche. Am probat haina și îmi vine perfect. Un amănunt v-aș ruga să menționați: solitudinea de care dă dovadă personalul frumosului magazin și o notă bună pentru aprovizionarea și prezentarea produselor.

Puteți să vă alăturați și dv. acestor păreri.

«HERMES» vă asteaptă!

Emil CIULEI

o săptămână în lume

În împlinirea dezideratului suprem al omenirii — asigurarea unei păci trainice — un obiectiv de o covârșitoare importanță îl constituie oprirea cursei înarmărilor, realizarea dezarmării și, în primul rând, a celei nucleare. S-au acumulat în lume stocuri uriașe de arme nucleare: cheltuielile militare au atins sume fabuloase; în plus, cursa înarmărilor, și îndeosebi cea nucleară, este folosită de cercurile imperialiste pentru promovarea politicii de forță și dictat, ca mijloc de exercitare de presiuni și șantaj împotriva libertății, independenței și suveranității popoarelor. În acest timp, din păcate, dezbaterile din cadrul Comitetului de la Geneva, unde în prezent se desfășoară ultima rundă dinaintea sesiunii Adunării Generale a O.N.U., nu marchează progrese importante. Iată de ce este cu atât mai necesar ca popoarele — cele care suportă povara cursei înarmărilor, cele care ar trebui să dea, în eventualitatea unei conflagrații, un inimaginabil tribut de sânge — să-și ridice cu și mai multă hotărâre glasul pentru a scoate arma atomică și armele de distrugere în masă în afara legii, să lupte pentru dezarmarea generală. O dată mai mult, poziția lăzii noastre în această problemă vitală pentru întreaga omenire a fost exprimată în mesajul adresat de președintele Consiliului de stat al României, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, celei de-a 17-a Conferințe internaționale împotriva bombelor atomice și cu hidrogen — Gensuikyo — ce și-a început lucrările la Tokyo la 1 august. «Cursa înarmărilor, acumularea stocurilor de arme nucleare și de alte mijloace de distrugere în masă — se subliniază în mesaj — apăsă greu pe umerii popoarelor și reprezintă un grav pericol pentru pacea lumii, pentru viitorul omenirii. De aceea, România consideră că este necesar să se facă totul pentru a se pune capăt cursei înarmărilor. Popoarele trebuie să impună scoaterea în afara legii și lichidarea armei nucleare! Trebuie interzise folosirea, producerea și amenințarea cu arma nucleară! În spiritul sentimentelor întregului nostru popor, România acționează, alături de celelalte forțe democratice progresiste și iubitoare de pace, pentru împlinirea de măsuri practice în domeniul dezarmării generale și, în primul rând, al dezarmării nucleare, pentru lichidarea bazelor militare, retragerea trupelor de pe teritorii străine, desființarea blocurilor militare — obiective de a căror realizare depinde progresul în pace și cooperare al umanității». Pronunțându-se pentru intensificarea eforturilor în direcția dezarmării, reprezentantul țării noastre a relevat, în ședința din 3 august a Comitetului pentru dezarmare, necesitatea de a se crea cadrul care să permită ca toate țările ce doresc să-și poată expune punctele de vedere în problemele dezarmării, subliniind că o acțiune de mare însemnătate pentru progresul eforturilor de dezarmare ar reprezenta-o convocarea unei conferințe mondiale de dezarmare, cu participarea tuturor statelor.

Este cunoscută — și se bucură de o înaltă apreciere în întreaga lume — poziția profund internaționalistă a partidului nostru, ridicată la rangul de politică de stat, simpatia, înțelegerea, solidaritatea militantă manifestate de partidul și poporul nostru față de toate popoarele care luptă pentru cucerirea libertății, pentru consolidarea independenței naționale. O expresie a acestei politici principiale, consecvente, o constituie recenta Declarație a C.C. al P.C.R. ce condamnă valul de represii din Sudan, exprimând totodată deplină solidaritate cu lupta poporului sudanez, a comunistilor, a tuturor forțelor democratice și antiimperialiste împotriva imperialismului și reacțiunii. În spiritul aceluiași nobile sentimente internaționaliste se înscrie, de asemeni, noua contribuție acordată de guvernul român pentru înlăturarea urmărilor cutremurului care a avut loc recent în Chile — cu care prilej președintele Salvador Allende a rugat pe ambasadorul român să transmită președintelui **NICOLAE CEAUȘESCU**, din partea sa și a guvernului chilian, sentimente de recunoștință pentru această nouă expresie de solidaritate a poporului român în fața consecințelor calamităților naturale care au afectat atât de grav Republica Chile.

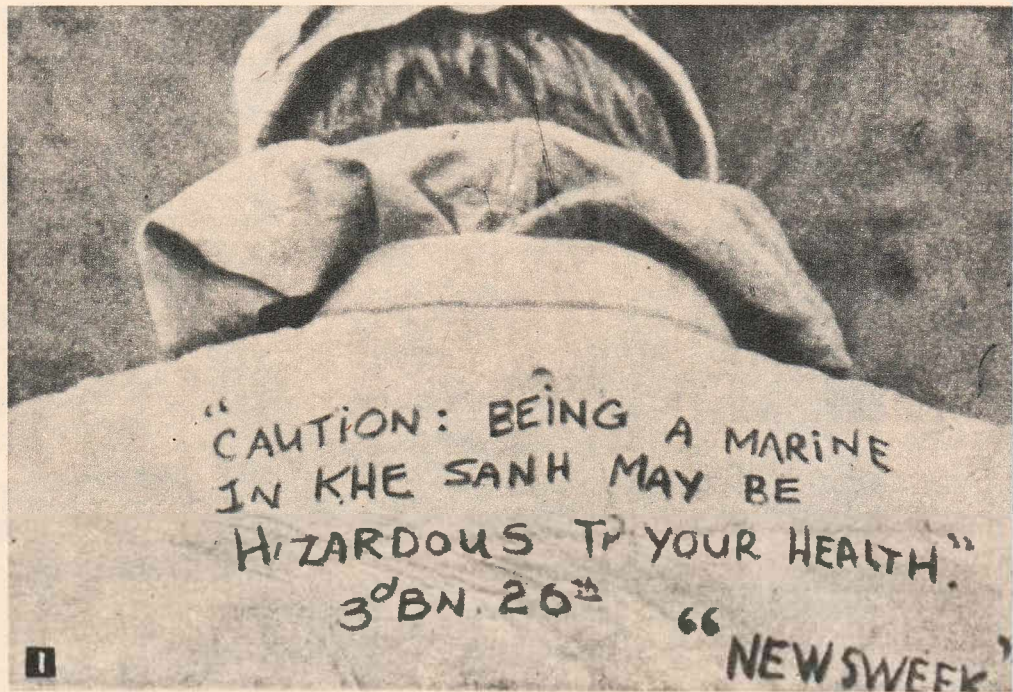
Zilele din urmă au adăugat noi elemente «verii fierbinți» pe plan social pe care o cunosc multe țări occidentale. Ceea ce se degajă din toate relatățile agențiilor de presă — fie că vorbesc despre greva lucrătorilor de pe plantațiile de bananieri din Costa Rica, sfârșită cu victoria greviștilor, care au obținut sporirea salariilor și îmbunătățirea condițiilor; despre acțiunile celor 5.000 de muncitori de la fabrica de automobile «Seat», care au demonstrat scandind «libertate» în fața tribunalului unde erau judecați tovarășii de muncă de-al lor, după ce fuseseră concediați pentru revendicarea unor condiții mai bune de muncă; despre grevele organizate în Ecuador de Frontul Unificat al muncitorilor pentru înlăturarea deplină a reformei agrare și naționalizarea companiilor străine — este nu numai dirigenia cu care muncitorii își revendică drepturile frustrate dar și imbinarea revendicărilor economice cu cele de natură politică. Tot astfel cum, deosebit de puternicele conflicte sociale din Statele Unite și Anglia — respectiv greva docherilor, declanșată în urmă cu peste o lună și care a paralizat aproape complet activitatea principalelor porturi de pe coasta americană a Pacificului, greva feroviarilor americani, încheiată după trei săptămâni prin satisfacerea principalelor lor revendicări sau victoria — chiar înainte de a înceta lucrul — a muncitorilor siderurgiști din S.U.A., ca și ocuparea de către muncitorii șantierelor navale «Upper Clyde Shipbuilders», în semn de protest împotriva intenției autorităților de a închide parțial aceste șantiere scoțiene — ilustrează nu numai forța acțiunilor muncitorimii dar și dificultățile grave prin care trece economia acestor țări, dificultăți ilustrate de pildă de «situația în care nimic nu mai poate opri cursul condamnat al creșterii numărului șomerilor și agravării inflației» (senatorul american Jakob Javits) sau de înregistrarea în luna iulie, în Anglia, a celui mai ridicat nivel de șomaj din ultimii 30 de ani.

marți, 3 august 1971

I. CIOARĂ

realități din lumea capitalului

descurajarea și drogurile bîntuie printre soldații americani din vietnam

Într-un articol publicat de curînd în «Armed Forces Journal» — semioficios al armatei americane — colonelul Robert D. Hein lansează un semnal de alarmă, exprimînd neliniștea care a cuprins pe comandanții militari americani în legătură cu o serie de fenomene manifestate în rîndul trupelor americane ca: scăderea moralului, folosirea stupefianțelor etc. «Efectivele armatei americane din Vietnamul de Sud — afirmă colonelul Hein — se află într-o stare vecină cu prăbușirea: soldații evită sau refuză să participe la lupte,ucid ofițerii sau subofițerii... devin victime ale drogului și descurajării». (În fotografia 1, o imagine semnificativă pentru starea de spirit a militarilor americani: un soldat din trupele infanteriei marine de la baza americană Khe Sanh — supusă în repetate rînduri atacurilor puternice ale forțelor patriotice — și-a copiat pe spatele tunicii acest citat din săptămînalul american «Newsweek»: «Atenție: A face parte din infanteria marină la Khe Sanh poate fi periculos pentru sănătatea ta») Folosirea stupefianțelor de către soldații americani aflați în Vietnamul de Sud a devenit mai larg cunoscută îndeosebi după raportul prezentat de Comisia

pentru afaceri externe a Camerei reprezentanților și declarațiile secretarului de stat Melvin Laird și al directorului Biroului pentru narcotice, John Ingersoll. Preocuparea autorităților americane pentru acest flagel care «n-a putut nici pe departe să fie limitat — cum scria ziarul «Armed Forces Journal» — concretizat și în trimiterea în peninsula indochineză a consilierului special al președintelui Nixon pentru problema stupefianțelor, Jerome Jaffe. În raportul său se arată că, potrivit unei anchete în rîndul 22.000 soldați trecuți în rezervă, reiese că 4,5 la sută din militarii americani se droghează — cifră care este însă departe de cea reală, a precizat consilierul prezidențial. (Fotografia 2 înfățișează un ofițer american arătînd stupefianțe confiscate la baza aeriană Cam Tho din Vietnamul de Sud, iar fotografia 3 redă un aspect de la interogarea de către doctorul militar Brian Joseph a unui soldat de la baza amintită — fotografiat din spate — care a fost descoperit folosind heroină.) Cercetările privind consumul de stupefianțe în rîndul trupelor americane au relevat însă și un aspect oarecum surprinzător și anume că soldații americani au devenit victimele traficantilor saigonezi și droguri în rîndul cărora se numără înalte oficialități. Astfel congressmanul Robert Steel, întors dintr-o călătorie de informare în Asia de sud-est, a declarat că deține informații precum că «ofițerii saigone continuă să fie implicați în vehicularea unor marcantități de heroină în Vietnamul de Sud. Autoritățile militare americane, a precizat el, au furnizat ambasadorului Bunker date din care rezultă că un dintre principalii traficanti este generalul Ngo Dz comandanul celui de-al doilea corp de armată saigonez» (foto 4).

riposta forțelor de eliberare cambodgiene

Trupele saigoneze au declanșat cu sprijin american noi acțiuni pe teritoriul Cambodgiei. După operațiunea desfășurată în regiunea Ciocul de Papagal, 10 000 soldați saigonezi au invadat provinciile Prey Veng și Svay Rieng, precum și regiunile din sud-estul Cambodgiei de la frontiera cu Vietnamul de Sud sub pretextul... protejării «desfășurării pașnice a apropiatelor alegeri politice din Vietnamul de Sud» (!). Într-o declarație a purtătorului de cuvânt al Guvernului Regal de Uniune Națională al Cambodgiei, în legătură cu aceste noi acte de agresiune, se subliniază că poporul cambodgian este hotărât să-și continue lupta eroică pentru salvarea națională, pentru a-i alunga din Cambodgia pe agresorii americani și pe aliații lor, pentru a redobîndi suveranitatea și integritatea teritorială a țării, astfel încît să edifice o Cambodgie independentă, pașnică, neutră, democratică și prosperă. Mărturie a acestei hotărîri stau succesele repurtate de forțele de eliberare cambodgiene. În fotografie, un avion agresor doborât de forțele de eliberare în provincia Kompung Cham.

repreșiuni ce stîrnesc indignarea opiniei publice

gentiile de presă au transmis în aceste zile relatări din Sudan despre campania de repreșiuni, arestări, înscenări judiciare împotriva comunistilor și altor forțe progresiste și democratice din această țară, culminînd cu asasinarea secretarului general al partidului Comunist din Sudan, Abdel Khalek Mahgoub (sus, stînga), a secretarului general al Uniunii Sindicatelor sudaneze, hafie Ahmed El Sheikh (sus, dreapta) și a altor fii credincioși ai poporului sudanez. Acest val de teroare, ce face jocul reacțiunii interne și internaționale, al imperialismului, a stîrnit mîhnire și indignare în rîndul opiniei publice din țara noastră, din alte ări ale lumii. Declarația C.C. al P.C.R. în legătură cu repreșiunile din Sudan, condamnîndu-le, arată că «Partidul Comunist omîn consideră că interesele vitale ale poporului sudanez, dezvoltarea țării pe drumul independenței, progresului și bunăării impun încetarea imediată a actualei campanii represive din Sudan, întreprinderea de măsuri care să asigure unitatea forțelor patriotice progresiste, democratice — inclusiv a comunistilor — pentru a bara drumul forțelor ostile năzuințelor fundamentale ale poporului sudanez».

al 8-lea pod al dresdei

Dresda, orașul de pe Elba ce adăpostește atîtea valoroase monumente de cultură, care atrag aici nenumărați turiști, și-a ușurat traficul, o dată cu recenta dare în folosință a unui nou pod — al 8-lea — parte integrantă a șoselei ce leagă Gara Centrală cu Piața Unității.

de Ioan GRIGORESCU

EXOD

Ce demon al neliniștii, ce insașiabilă foame de spațiu, ce curiozitate nepotolită sălășluiesc în om, izbucnind atât de năvalnic în anotimpul soarelui încît să nu-l mai poată ține pe loc? Zi și noapte șoselele freamătă, vibrează ca niște benzi rulante care se mișcă frenetic, în dublu sens, purtînd cohorte de turiști într-o neistovită transumanță a setei de a vedea, de a afla, de a cunoaște, de a învăța. Anticii spuneau că a călători în căutarea înțelepciunii este cea mai nobilă dintre acțiunile omului. Destinația, punctul terminus al călătoriei, devine un simplu pretext, un mobil declarat, dar nu o finalitate. Pînă «acolo» și «de acolo» includ, în fond, totul; popasul spre care plecăm și de unde ne întoarcem rămîne un intermezzo între două acte ale unui spectacol esențial: drumul. Se spune că automobilul ar fi creat turismul. Nu este adevărat. El doar a mărit proporțiile drumeției, dar îndeletnicirea, specifică firii omenești, este veche de cînd lumea. Ce este dincolo? Și dincolo de dincolo? Ce ascunde linia orizontului? Ce munte nevăzut se află peste muntele văzut? Unde se termină marea? Pe unde se pot scotoci măruntaiele pămîntului și cum se poate ajunge la cer? Răspunsul la atîtea întrebări n-a avut forma semnelui de exclamare, ci a cercului, a roții. Deși cea mai veche reprezentare grafică a carului datează din vremea lui Herodot, roata era cunoscută în Mesopotamia cu cinci mii de ani în urmă, iar cîteva secole mai tîrziu a apărut în Grecia antică. Înainte de a fi geograf și istoric, Herodot a fost călător și reporter plin de pitoresc și romantic, de comic și tragic, de eroic și încîntare. Uimirea în fața splendidului spectacol al lumii pe care o descoperea și-o comunica cu un aer familiar, scrierile lui ni-l dezvăluie pe cît de înțelept, pe atît de mucalit, rigoarea științifică din reportajele lui «preliterate» se împletește cu sfătoșenia și cu comentariul observației personale. Exilat în insula Samos, a știut să respecte interdicția de a se întoarce în Atena vizitînd insulele din sudul Mării Marmara, Rodosul și Pontul Euxin, apoi Tracia, Macedonia, Sicilia, Egiptul și Persia. Model al turistului inteligent, el intruchupa curiozitatea elină pentru care periplul sau transumanța pe uscat era o condiție vitală. Căci grecii antici sînt descoperitorii turismului. Ei străbăteau Atica și Peloponezul pentru a ajunge la templul lui Apollo și a cere răspunsuri la cele mai chinuitoare întrebări ale vieții omenești oracolului din Delphis sau a participa la serbările Pitice; la Epidaur, în golful Eginei, căutau orașul lui Esculap, zeul care vindeca, la Dodona ascultau vocea lui Zeus în freamătul stejarilor multisecolari, la Nemea, în Argolida, la Corint sau, din patru în patru ani, la Olympia, se adunau cu zecile de mii sub cerul senin, în primele «campinguri» din lume pentru a asista la jocurile sportive. Și dacă glasul cavernos al Pitiei răspundea în dodii la întrebările sufletului, ierburile lui Esculap tămăduiau cît puteau vătămurile trupului. Termalismul roman, modă a antichității, edificase de la Albula pînă la Herculane sute de stațiuni, printre care străluciau Antiumul descris de Strabo, Ostia imperială, Bașesul și Averno. Pretutindeni, vilegiaturismul curativ sau turistic era stimulat și acompaniat de festivaluri de teatru, de întreceri sportive și spectacole de circ, manifestări care, încetul cu încetul, au înlocuit fama de natură mistică atribuită izvoarelor termale sau minerale. Unele și-au mai păstrat încă atracția prin misterul «miracolelor». În primăvara acestui an, la Lourdes, în sudul Franței, de ziua sfintei Bernadotte, peste 12 000 de copii paralitici au fost aduși de pe toate continentele într-un exod al speranței deșarte. Pelerinajul acesta la grota unde, cîndva, Maica Domnului i-ar fi vorbit unei mici ciobănițe nu avea loc nici în epoca Epidaurului și nici a Maglavitului. Ci, în 1971, după ce omul ajunsese în Lună, dar cînd marea afacere turistico-religioasă din micul oraș cam începuse să schioape, uitată de drept-credincioși. Nu s-a produs nici un miracol. Cărați cu avioane, cu trenuri speciale, pe cărucioare, în ambulanțe, copiii aceia pentru care medicina din mijlocul veacului douăzeci încă nu putea să facă nimic nu s-au ales decît cu un lucru: au văzut lumea. Nu știu ce imagini au dus cu ei din acest drum, accesibil numai celor ce aveau părinți cu stare — căci servitorii micuței sfinte canonizate la Lourdes nu promit săracilor decît fericirea vieții de apoi — dar ochii lor străluciau de zări noi și în lumina lor puteai citi vechiul adevăr: «Fericit cel ce, ca Ulise, a făcut un lung voiaj...»

ulster: «o adevărată stare de război»

Agentele de presă anunță din nou incidente în Irlanda de Nord, ciocniri între membrii comunității catolice și trupele britanice staționate în Ulster. Moartea unui copil, călcat de un camion militar englez, a făcut să crească și mai mult minia și revolta populației. Ripostînd, soldații au tras cu proiectile de cauciuc în manifestații înarmați cu pietre și bastoane. Pe străzi au reapărut baricade. Au fost operate noi arestări. Primul ministru nord-irlandez, Brian Faulkner, a cerut soldaților și polițiștilor «să dea dovadă de fermitate absolută». Ministrul afacerilor interne al Marii Britanii, Reginald Maudling, a recunoscut în Camera Comunelor că în Irlanda de Nord «se menține o adevărată stare de război».

apeluri pentru salvarea forului...

Se intensifică la Roma campania împotriva spectacolelor «Sunet și lumină» organizate în decorul natural al Forului roman. Cei ce-și exprimă protestul — studenți și arheologi (printre care personalități de seamă în acest domeniu) — afirmă că spectacolele au provocat și continuă să provoace grave daune Forului, monument de uriașă valoare al istoriei și culturii universale. Grupuri de manifestații sînt prezente în fiecare zi în incinta Forului, purtînd pancarte scrise în diferite limbi care cer oprirea spectacolului în monumentul «care aparține tuturor și pe care nimeni nu are dreptul să-l deterioreze» (în fotografie) și împărțind turiștilor italieni și străini foi volante pentru salvarea monumentului. Un apel în acest sens a fost adresat și ministrului italian al instrucțiunii publice.

...și a monumentelor de pe acropole

Un grup de experți ai U.N.E.S.C.O. afirmă într-un raport înaintat directorului general al acestei organizații internaționale, René Maheu, că factori de natură încă necunoscută atacă sculpturile monumentelor de pe Acropole de o manieră alarmantă — cele mai amenințate fiind cariadele Erechtheonului (în fotografie), care în cîțiva ani pot deveni mase informe. Pentru a le salva — subliniază experții — este necesar ca acestea să fie înlocuite de copii, originalele urmînd să fie adăpostite în muzeul Acropolei.

foto

operațiunea anti-mafia

Dat recent publicității, voluminosul raport al Comisiei parlamentare ce anchetează de 7 ani crimele Mafiei — 300 pagini în care este dezvăluită lista principalilor lideri ai tenebroasei organizații, calificați drept «criminali sângeroși, asasini, traficanți de droguri, persoane capabile de orice atrocitate» și care dispun de «protecții puternice și complicități politice» — nu constituie singurul element al «operațiunii antimafia» desfășurate în momentul de față. O vastă acțiune a fost întreprinsă la Milano, Roma, Napoli, Livorno, Sciacca și Palermo, constind în arestarea și anchetarea a peste 30 de suspecți, acuzați de «asociere în scopuri criminale». Toți cei arestați au fost transferați imediat la Palermo (în fotografie: cițiva dintre cei arestați la Milano sînt urcați în tren), unde se desfășoară ancheta.

cronica de trei secunde

ENCEFALITA VENEZUELEANĂ

În timp ce castelul de la Châteaudun (Franța) găzduiește această expoziție consacrată «Calului de-a lungul timpului» și prezintă istoria patrupedului de la caverne pînă în zilele noastre — ceea ce-i face pe cronicari să constate mai mult, nici mai puțin că «o istorie a calului nu e ceva decît o formă anumită a istoriei omului», a omului înaintea de a călări vîna mîndrul animal pentru a-l ucide, și iată cum descrie catalogul expoziției această istorie: «...se încercuia hoarda care, bine așezată, era reținută într-o fugă nebună spre o ripă unde, la poalele se strîngeau animalele moarte sau mutilate după cădere...», ceea ce era foarte ingenios, nu-i așa? — în acest p, în Texas, Oklahoma, Arkansas, Nou-Mexic și Louisiana s-a declanșat o campanie fără precedent pentru eliminarea obligatorie a cailor. Șeptelul cabalin e decimat capete de boala numită «encefalita venezueleană». E o imă atît de puternică încît s-a organizat «un cartier eral al luptei împotriva encefalitei venezueleene». Ea se transmite prin țînțari, adică exact prin insectele care oamenii — de-a lungul istoriei — au produs de umărate ori armăsari. De sute de ani se credea că «aralul e o bună materie primă pentru armăsari; de dreptul la fantazare, la exagerare conștientă, la

titluri-bombă prin gazetele lumii, la dramatizări și ecranizări, la atîtea erori în judecată, îndreptățite prin transfigurarea insectei în patruped. Eroare. Țînțarul e ucigașul armăsarului. Încît moartea cailor prin țînțarii encefalitei venezueleene s-ar putea să fie spre binele encefalului nostru.

...S-ar putea, dar nu e sigur. Căci iată ce se poate citi într-o cronică în limba franceză, nu spun despre cine, nu spun despre ce:

«... el desfășoară o activitate scînteietoare și plină de grație... cu o ardoare, cu o încredere în sine, cu o diversitate în repertoriu și o constanță în curaj care desfid critica. Să fie mai multă dexteritate decît artă, mai multă vervă decît sensibilitate, mai multă strălucire decît profunzime? Aș spune-o, dacă el ar înceta măcar o clipă să ne uimească... Curaj și noroc, Pasquirri!»...

Cine e Pasquirri? Un dirijor? Un violonist? Un pianist? Pasquirri e un toreador, citatul e dintr-o cronică tauromahică. Cînd despre cei care răpun tauri se mai scrie ca despre pianisti — s-ar putea ca nici encefalita venezueleană să nu ne ajute...

Radu COSAȘU

Agenda

În aceste zile, JOSEPH SISCO, adjunct al secretarului de stat al S.U.A. pentru problemele Orientului Apropiat, a întreprins o vizită oficială în Israel. Potrivit comentariilor agențiilor internaționale de presă, vizita lui Sisco, convorbirile cu diverși membri ai cabinetului israelian urmăresc «relansarea tentativei de mediere în vederea re deschiderii Canalului de Suez».

În ajunul sosirii sale în țara noastră, SAMUEL YORTY, primarul orașului Los Angeles, și-a exprimat speranța că vizita sa va determina o întărire a legăturilor de prietenie și comerciale dintre România și Statele Unite și că va fi reciproc avantajoasă pentru ambele țări. Samuel Yorty este primarul Los Angelesului cu începere din 1961, el deține cel de-al treilea mandat consecutiv din mai 1969, cînd a obținut un record electoral absolut în istoria metropolei de pe coasta vestică a S.U.A.: aproape 80% din totalul voturilor.

Turismul italian — apreciază observatorii — trece printr-un moment greu. Scăderea, înregistrată și în 1970, a numărului vizitatorilor străini continuă să se manifeste și anul acesta. Într-un interviu acordat ziarului «Corriere della sera», ministrul italian al turismului, MATTEO MATTEOTTI, apreciază bîntre principalele cauze ale acestui fenomen «șirul de agitații sociale care au cuprins cele mai importante sectoare legate de această industrie, de la muzee la transporturi și hoteluri», precum și celelalte greve în sectoare publice care interesează fie și indirect mișcarea turistică.

Actualul președinte al Uruguayului, PACHECO ARECO, a fost desemnat de către Partidul Colorado, de guvernămînt, drept candidat al acestui partid la alegerile prezidențiale ce urmează a avea loc în noiembrie. Aceasta a provocat o vie agitație în cercurile politice uruguayene, întrucît ar fi necesară modificarea legislației în vigoare, ce nu permite ca președintele țării să fie reales succesiv — agitație cu atît mai pronunțată cu cît doar în urmă cu cîteva zile Camera Deputaților adoptase o moțiune în care acuza pe șeful statului de a fi încălcat Constituția și a fi ofensat Congresul prin hotărîrea de a menține măsurile excepționale de securitate, deși parlamentul le abrogase.

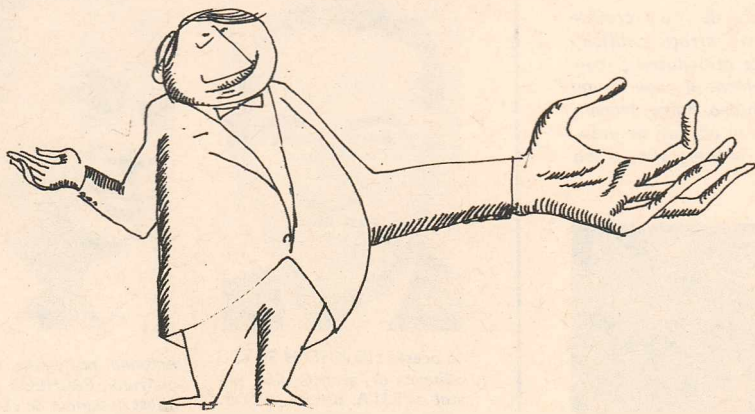
Mama lui ALEKSANDROS PANAGUBIS — condamnat la moarte în noiembrie 1968, dar neexecutat — a adresat un patetic apel Crucii Roșii Internaționale, arătînd că de două luni de zile autoritățile de la Atena nu i-au mai permis să-și vadă fiul la închiisoare și n-are nici un fel de vești de la el — motiv de îngrijorare cu atît mai puternic cu cît de mai multă vreme starea sănătății lui este foarte precară.

Ales la sesiunea din iunie de la Addis Abeba președinte al Organizației Unității Africane, MOKHTAR OULD DADDAH a fost redeseinat de recentul Congres extraordinar al Partidului Poporului ca secretar general al acestui partid de guvernămînt din Mauritania, care a decis totodată să-i prezinte din nou candidatura la președinția republicii.

UMOR DE

CIK DAMADIAN

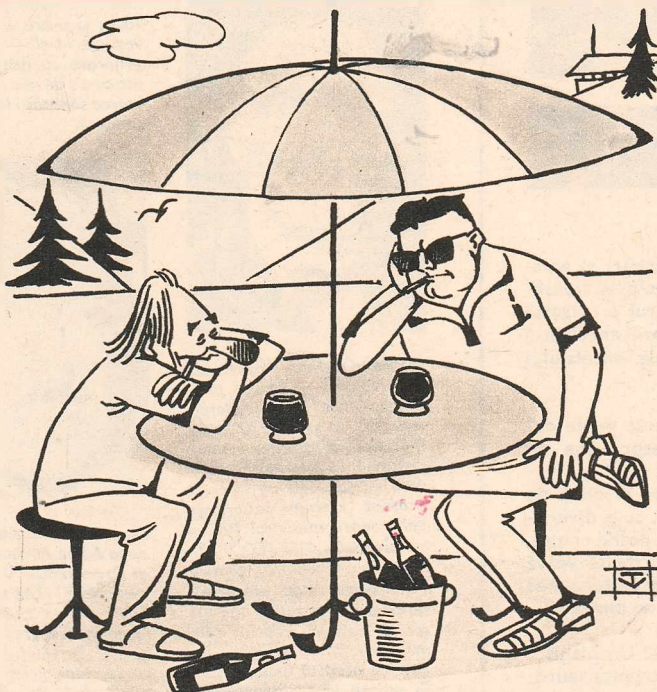
— Cu stînga iau, cu dreapta dau!

ADRIAN ANDRONIC

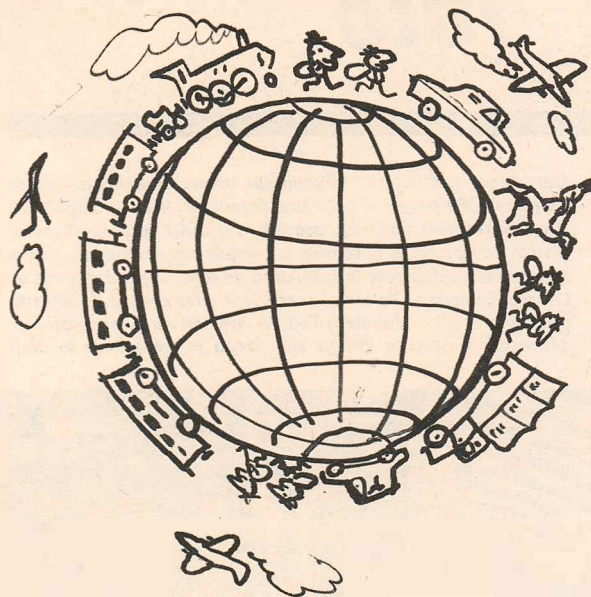

— Alo, nu aveți vreun post liber? Vreau să mă angajez, știți am trei copii de crescut!!!

V. TIMOC

— Ce faci cînd isprăvești concediul medical?
— Îi încep pe cel de odihnă...

EXCURSII

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

ORIZONTAL: 1) Regiune pitorească în nordul țării. 2) Ramură a Carpaților — De admirat la Constanța și la Tuzla. 3) Lanț în Munții Apuseni... — ...și un inel din lanț. 4) Te duc pe un drum greșit! — Calea apelor. 5) Sint la Tismana! — Misterioasa lume a mărilor și oceanelor. 6) Comoară din pădurile de brad... — ...și din măruntaiele munților. 7) Munți și oraș în nordul Dobrogei — Sălbăticiuni din pădurile noastre. 8) Drum principal în circulație — Cel de aproape. 9) Colorant — Lac. 10) Delta — ...și un stol de rațe. 11) Un scriitor portughez — Vederi din multe părți.

VERTICAL: 1) Una dintre perlele litoralului — Traseul pitoresc al

Prahovei sau Oltului. 2) Mureșul și Crișurile — Culme în Carpații Meridionali. 3) Drumuri, căi — Te însoțește în excursie. 4) Cînd am poștit ultima oară — Drum. 5) «Pe valea Prahovei» și «La cabana Trei Brazi» — Curelușă. 6) Trecerea Milcovului (fig. pl.) — Nun. 7) Toxină vegetală — Apar primele în cale! 8) Plecări la băi — Întrebare... în trecere! 9) Un sfînt... mai mic — Legaț de excursii. 10) Nuanța cerului senin — Plecare. 11) Circulă repede (pl.) — Au fost la băi (fem.).

I. Gh. CARAIMAN

Cuvinte rare: ECA.

Dezlegarea jocului «SEMNE», apărut în nr. trecut

ORIZONTAL: 1) FENOMENE — LG. 2) ADUNARI — ODE. 3) RUM — SALUT — M. 4) CALIT — NOTE. 5) MARINARI — UN. 6) AT — TA — ACARI. 7) R — TE — IC — NI. 8) CEARA — HT — SP. 9) ALBE — FERATE. 10) TEL — SATELIT. 11) EVENIMENT — E.

FLACĂRA-ALBUM

Doi prieteni așteptați de mici telespectatori: IURIE DARIE și MIHAELA.

Fotografie de S. STEINER

